

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Abril 2017 – N° 59 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoral.

TENDÈNCIA DEL COMERÇ MUNDIAL DELS PRINCIPALS PAÏSOS DE L'IMPERIALISME INTERNACIONAL

Comencem aquest estudi sobre el comerç mundial amb cites d'EL CAPITAL de Karl Marx: "*La circulació de mercaderies és el punt de partida del capital. La producció de mercaderies i la circulació desenvolupada de mercaderies, és a dir, el comerç constitueixen els pressupostos històrics del seu naixement. El comerç mundial i el mercat mundial van obrir en el segle XVI la història moderna de la vida del capital.*" (El Capital, llibre I, capítol IV, Karl Marx). (segueix a la pàgina 2)

SUMARI

TENDÈNCIA DEL COMERÇ MUNDIAL DELS PRINCIPALS PAÏSOS DE L'IMPERIALISME INTERNACIONAL Pàg. 2

NOVA ABRAÇADA DE VERGARA: ETA ENTREGA LES ARMES Pàg. 6

EL "PROCÉS" CATALÀ O LA IMPOSTURA DE LA PETITA BURGESIA Pàg. 20

DESENVOLUPAMENT DE LES TENSIONS IMPERIALISTES MUNDIALSPàg. 25

VENEÇUELA: EL PARTIT DE L'EXÈRCIT-CHAVISME EXERCEIX INTEL·LIGENTEMENT LA SEVA DICTADURA BURGESA AMB EL CONTROL DE LA PDVSA Pàg. 30

SEGUEIXEN LES MESURES ANTIOBRERES A L'ESTAT ESPANYOL..... Pàg. 32

VENEÇUELA: EL PARTIT DE L'EXÈRCIT-CHAVISME EXERCEIX INTEL·LIGENTEMENT LA SEVA DICTADURA BURGESA AMB EL CONTROL DE LA PDVSA (Pàg. 30)

NOVA ABRAÇADA DE VERGARA: ETA ENTREGA LES ARMES DESPRÉS DE COMPLIR LA SEVA FUNCIO ANTI-OBREIRA DES DEL PATRIOTISME RADICAL (Pàg. 6)

TENDÈNCIA DEL COMERÇ MUNDIAL DELS PRINCIPALS PAÏSOS DE L'IMPERIALISME INTERNACIONAL

(ve de la portada)

"Però, com que és impossible explicar la transformació del diner en capital, la creació de plusvalor, atenint-se exclusivament a la circulació, el capital comercial es representa com una impossibilitat quan versa sobre el canvi d'equivalents, i per això procura explicar-se'l pel doble engany dels productors de mercaderies que les compren i les venen i que són víctimes, per igual, del comerciant que parasitàriament s'interposa entre uns i altres. En aquest sentit, diu Franklin: "La guerra és un robatori; el comerç, una estafa." Perquè la valorització del capital comercial no se'ns representi com a una simple estafa de que es fa víctima als productors de mercaderies, ha de donar-se una llarga sèrie de graons intermedis, que, pel moment, no es donen, ja que aquí ens hem d'atenir a la circulació de mercaderies en el seu aspecte simple." (El Capital, llibre I, capítol IV).

"L'acumulació capitalista a Amèrica des de la guerra civil de 1866, que va donar lloc a un enorme deute i impostos, el naixement de l'aristocràcia financera més vil fins la guerra mundial en els períodes successius va aconseguir cotes vertiginoses; els Estats Units saturats de proletariat i amenaçats per l'atur massiu van començar a rebutjar els immigrants asiàtics i europeus. Havent de retornar implacablement a l'altra part de l'oceà masses gegants de productes, i potser demà per raons de política nacional d'una part de l'exèrcit de reserva industrial que allà s'està formant per haver arribat massa tard al repartiment del domini colonial, van intentar per cert colonitzar Europa, transformar l'aparell productiu, provocant un nou i major conflicte." (Elements d'economia marxista).

"A més a més, el desenvolupament de la producció capitalista converteix en llei de necessitat l'increment constant del capital invertit en una empresa industrial, i la concurrència imposa a tot capitalista individual les lleis immanents del règim capitalista de producció com a lleis coactives imposades des de fora. L'obliga a expandir constantment el seu capital per conservar-lo, i no té més mitjà d'expandir-lo que l'acumulació progressiva." (El Capital, llibre I, capítol XXII).

Examinem les dades relatives a les exportacions i importacions dels principals països capitalistes que representen més del 95% de la producció i del comerç mundial. Per això hem desenvolupat 3 gràfics que mostren les exportacions i importacions i la balança comercial d'aquests 19 països. Les dades provenen de l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic).

Primer examinem les exportacions que s'han realitzat i que són la base de l'expansió del capitalisme a cada racó del món com posa així en evidència Marx al "Manifest del partit comunista" de 1848.

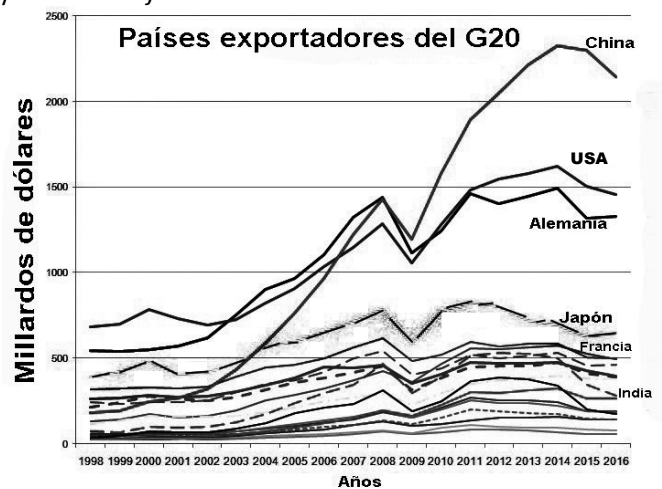
"El descobriment d'Amèrica i la circumnavegació d'Àfrica van oferir a la burgesia en ascens un nou camp d'activitat. Els mercats de l'Índia i Xina, la colonització d'Amèrica, l'intercanvi amb les colònies, la multiplicació dels mitjans de canvi i de les mercaderies en general van imprimir al comerç, a la navegació i a l'indústria un impuls fins ara desconegut i van accelerar, així, el desenvolupament de l'element revolucionari de la societat feudal en descomposició.

L'antiga organització feudal o gremial de la indústria ja no podia satisfer la demanda, que creixia amb l'obertura de nous mercats. Va venir a ocupar el seu lloc la manufactura. L'estament mitjà industrial va suplantar els mestres dels

gremis; la divisió del treball entre les diferents corporacions va desaparèixer davant la divisió del treball al si del mateix taller.

Però els mercats creixien sense parar; la demanda anava sempre en augment. Ja no bastava tampoc la manufactura. El vapor i la maquinària van revolucionar llavors la producció industrial. La gran indústria moderna va substituir a la manufactura; el lloc de l'estament mitjà industrial van venir a ocupar-lo els industrials milionaris- caps de veritables exèrcits industrials: els burgesos moderns.

La gran indústria ha creat el mercat mundial, ja preparat pel descobriment d'Amèrica. El mercat mundial va accelerar prodigiosament el comerç, la navegació i els mitjans de transport per terra. Aquest desenvolupament va influir, a la seva vegada, en l'auge de la indústria, i a mesura que s'anaven estenent la indústria, el comerç, la navegació i els ferrocarrils, es va desenvolupar la burgesia, multiplicant els seus capitals i relegant a segon terme totes les classes lligades per l'Edat Mitjana."

El gràfic anterior representa les exportacions dels 19 primers països exportadors (dades de l'OCDE) que posa clarament en evidència la variació de les relacions de força d'aquests països en el comerç mundial. Els gràfics que reproduïxen les dades tabulades posen en evidència la dinàmica del comerç mundial i permeten veure clarament els períodes de creixement i de caiguda de l'economia mundial. Els diversos gràfics presenten pics i vèrtexs, és a dir, els punts on la corba descendeix després d'un tram de creixement. La caiguda negativa mostra els períodes de crisi del capitalisme, períodes en els que no aconsegueix vendre una part del que produeix amb la conseqüència de la verificació del fenomen de la superproducció de mercaderies. En aquests gràfics tenim els pics del 2000, del 2008 i del 2014, després dels quals decreix la corba. És com si una febre sobtada colpegés el sistema capitalista. És important posar en evidència que al 2000 i al 2008 les corbes de tots els països recollits en els gràfics presenten la mateixa tendència, o millor, les corbes estan sincronitzades. Això confirma el que la nostra corrent ha mantingut sempre, és a dir, que des de la segona postguerra és el mercat mundial i no un país individual per molt potent que sigui, qui determina el desenvolupament de l'economia capitalista i, per tant, que cap país pot resoldre la seva crisi independentment dels altres. Les recents preses de posició de caps d'estat d'alguns països com per exemple USA, Regne Unit i altres més petits d'aixecar barreres aranzelàries per "protegir" les seves economies dels competidors, només mostren la més completa ignorància de les lleis que regulen

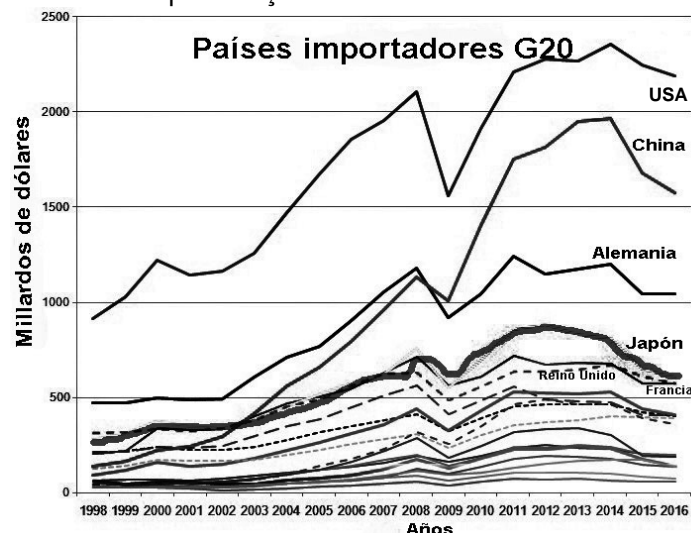
l'economia capitalista. No hi ha cortina de ferro que pugui impedir el tracte econòmic incloent els murs de filat espinós, de ciment o que puguin parar els proletaris (els sense reserva) que emigren allà cap a on els atrau el capital.

Entre les mercaderies que serveixen per la producció la més important és la mercaderia força de treball, l'única en condicions d'aportar limfa vital al capital i el capital, monstre insaciable, està sempre a la recerca de la mercaderia que menys li costi.

Observant el gràfic es veu que a partir del 2015 hi ha hagut una recaiguda de la crisi econòmica, iniciada ja al 2008, de la que la premsa burgesa no parla gairebé mai. Després del màxim de les exportacions del 2014, al 2015 i al 2016 s'ha produït una caiguda de les exportacions per a tots els països excepte pel Japó, que ha tingut un lleuger creixement. El Japó, ha anat a contracorrent? Nosaltres diem que no, inclús el Japó és el país que més ha pagat la crisi del 2000, 2008 i 2016, és l'únic país entre els grans que es troba per sota del màxim del 2008. El gràfic mostra clarament que les tres potències econòmiques, les exportacions de les quals superen el bilió de dòlars, que es distancien decididament de les altres són per aquest ordre, la Xina, els USA i Alemanya.

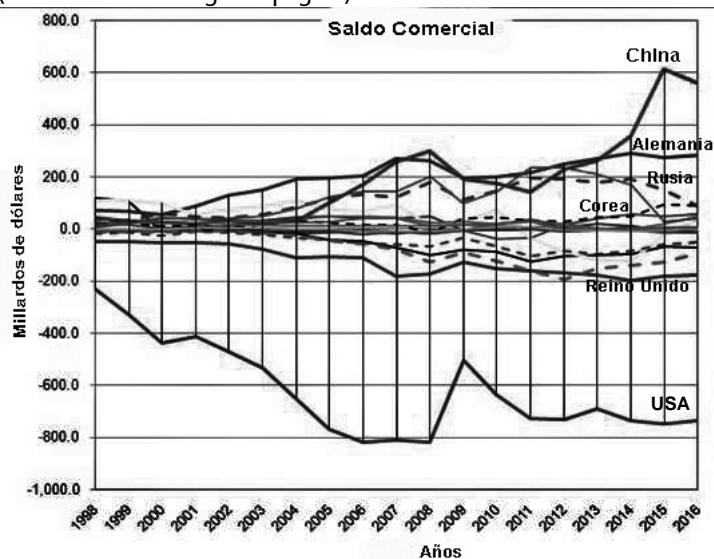
A primer cop d'ull s'observa clarament que els actors principals que es destaquen clarament dels altres, són la Xina, els USA i Alemanya. Al final del 2016 només la Xina i els USA exporten més que el màxim precedent del 2008 i entre aquestes dues és la Xina la que ha superat els 2 bilions de dòlars. El màxim de les exportacions per aquests dos països es va tenir al 2014 amb 2,32 bilions per a la Xina, 1,57 bilions pels USA. Alemanya i Japó han aconseguit superar el màxim del 2008, arribant als 1,49 bilions de dòlars al 2014 per Alemanya i 824.700 milions de dòlars pel Japó al 2011, però al 2016 les seves exportacions són inferiors a les del 2008. Només els USA i la Xina han tingut exportacions superiors a les del 2008. Entre aquests quatre països, el Japó és el que ha estat reduït pels altres 3. És necessari recordar que al 1994 havia aconseguit el major superàvit comercial amb 126.000 milions de dòlars, seguit per Alemanya amb 50.000 milions de dòlars. Va ser el període en el que el Japó era considerat com el més avançat tecnològicament, practicant una competència despietada inclús als Estats Units al sector de la informàtica. El Japó, als anys 90, estava per davant en el desenvolupament dels super-ordinadors i en el desenvolupament i producció dels semiconductors i envaïa amb els seus automòbils el món sencer. Precisament al 1995 els EEUU van amenaçar al Japó amb bloquejar el desenvolupament d'aquest sector perquè danyava als productors americans. Contra les resistències japoneses els EEUU van desplegar la marina militar als ports on desembarcaven les mercaderies japoneses, obligant el Japó a abandonar el desenvolupament del super-ordinador 301 i els semiconductors relatius i a transferir als EEUU la construcció de cotxes japonesos destinats al mercat estatunidenc. A partir d'aquesta data el superàvit comercial japonès va començar a disminuir fins a convertir-se en negatiu al 2011. El mercat capitalista, en els principis sagrats és el lliure mercat, però en

els fets les relacions comercials entre estats estan condicionades per la força.

Observant el gràfic de les importacions veiem que els gràfics tenen la mateixa tendència o marxa que les exportacions, però la classificació està invertida per la Xina i els Estats Units. Es veu clarament que els USA són el primer país per importacions i és l'únic que ha superat els dos bilions de dòlars.

Examinem ara el gràfic següent que ha estat recollit comparant els valors de les exportacions amb les de les importacions obtenint així el gràfic de les balances comercials. (Veure inici de la següent pàgina)

La balança comercial segons les dades de la OCDE és una dada que posa en evidència les relacions econòmiques entre els diversos països capitalistes.

Suposem per un moment, per simplificar, que existeixi una moneda única a nivell mundial. Un país que té la balança comercial en passiu (amb dèficit) vol dir que consumeix més del que ha produït, i en conseqüència aquest país contrau un deute. Per contra, qui té una balança comercial en superàvit acumula i augmenta el seu crèdit.

Dades tabulars de la balança comercial dels països en examen

	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	Totale 2000-2016
Australia	-4.8	-9.3	-4.0	2.5	-4.4	-14.3	-16.8	-13.1	-9.8	-16.3	-4.7	-4.0	18.4	35.1	6.6	20.1	12.3	-12.5	0.7	-4.3
Canada	13.4	23.5	37.8	39.5	30.2	32.2	43.2	46.1	38.1	39.7	47.6	-5.0	-4.6	-0.1	-6.9	-3.6	13.2	-9.7	-12.6	325.1
France	117.6	107.0	-11.2	-5.0	2.5	-6.4	-18.8	-41.1	-47.1	-71.4	-100.0	-78.5	-87.1	-123.6	-104.1	-101.0	-96.4	-67.7	-71.5	-1,028.4
Germany	71.9	68.5	55.6	86.7	127.5	149.3	192.4	193.8	202.7	268.7	260.5	193.5	201.1	216.9	249.4	268.1	289.7	274.1	282.0	3,512.1
Italy	26.9	15.2	3.0	8.7	7.7	3.0	-2.2	-12.6	-25.2	-11.7	-19.1	-8.0	-39.9	-37.1	12.5	38.3	54.8	47.3	55.5	75.1
Japan	109.4	108.1	98.5	54.8	77.8	87.7	109.9	76.1	68.1	92.7	20.3	28.5	75.3	-33.7	-84.9	-117.0	-121.6	-23.0	35.3	444.5
Korea	39.2	24.1	12.0	10.1	10.7	15.7	30.3	23.7	16.3	15.5	-12.6	41.1	42.0	32.0	29.3	45.8	48.5	92.4	89.9	542.7
Mexico	-7.9	-4.8	-8.2	-9.5	-7.6	-5.6	-8.4	-7.7	-6.2	-10.0	-17.4	-4.8	-3.0	-1.6	0.1	-1.4	-3.8	-14.4	-13.3	-122.6
Turkey	-18.0	-13.3	-25.9	-9.9	-14.4	-20.6	-34.0	-41.5	-52.8	-58.3	-65.8	-35.5	-68.3	-103.7	-82.6	-94.3	-81.6	-60.6	-52.1	-901.8
United Kingdom	-49.7	-50.3	-52.3	-53.2	-60.0	-78.3	-110.7	-107.6	-111.6	-181.6	-175.9	-128.9	-153.6	-163.3	-170.1	-177.1	-198.9	-182.8	-179.6	-2,285.4
United States	-229.7	-328.8	-436.1	-411.9	-468.3	-532.4	-650.9	-767.5	-817.3	-808.8	-816.2	-503.6	-634.9	-727.8	-730.6	-689.9	-735.2	-745.7	-734.3	-11,211.2
Argentina	-5.0	-2.2	1.0	6.2	16.7	16.2	12.3	11.8	12.5	11.7	12.9	17.1	11.5	8.9	12.2	1.3	2.5	-3.1	2.1	153.8
Brazil	-6.4	-1.2	-1.0	2.8	13.0	24.9	33.2	45.0	46.7	40.6	23.9	25.4	20.0	29.4	18.1	2.8	-3.9	19.1	46.6	386.4
China	43.8	28.4	24.9	22.0	28.7	21.8	31.1	99.3	171.1	258.9	298.3	189.4	173.7	141.9	228.7	259.7	355.2	612.2	560.3	3,477.0
India	-9.6	-11.3	-9.0	-6.8	-7.1	-13.6	-21.8	-43.7	-56.3	-78.4	-125.3	-91.3	-123.5	-161.4	-193.3	-150.9	-139.5	-125.0	-95.1	-1,441.9
Indonesia	21.3	24.3	28.9	25.2	26.3	27.9	25.2	28.3	39.7	39.1	12.6	17.6	21.2	27.5	-1.4	-3.8	-0.3	7.1	8.2	329.2
Russia	16.9	32.3	57.4	46.3	43.6	56.3	83.7	116.5	135.2	122.5	178.7	111.6	147.4	196.9	193.5	181.5	191.5	150.4	89.3	2,102.2
Saudi Arabia	8.8	22.7	47.3	36.8	40.2	51.5	78.6	121.3	141.3	143.1	198.5	96.9	144.2	233.0	232.4	207.5	168.3	27.6	41.9	2,010.2
South Africa	-2.8	0.0	0.3	1.8	3.1	2.3	-1.9	-3.0	-9.7	-10.1	-7.9	-1.9	8.2	6.2	-5.0	-7.3	-8.3	-4.1	1.1	-36.2

És evident que tenir la balança comercial tendencialment en superàvit és la senyal de tenir un aparell productiu més eficient que qui té la balança comercial amb dèficit. És impossible que es puguin tenir les balances comercials en igualtat substancial entre els diversos països. Per simplificar limitem el comerç a només dos països i fem el còmput en mercaderies i no en moneda. Pot verificar-se el cas que un país tingui sempre la balança comercial en superàvit i per tant, l'altre país sempre en dèficit. El deute de qui té la balança negativa augmenta amb el temps i es pot arribar al punt en que aquest país no estarà mai en condicions de pagar el seu deute i per tant, està destinat a caure en la fallida. Dit amb altres paraules, el país que està constantment en deute consumeix més del que produeix i viu per sobre de les seves possibilitats "econòmiques". En teoria, a un cert punt, el creditor ha d'interrompre les relacions comercials amb el deutor a risc d'una gran pèrdua.

No obstant això, en aquest punt entren en joc les relacions de força ja siguin polítiques o militars.

Després de la Segona guerra Mundial amb l'ordre mundial imposat pels Estats Units, les balances comercials dels diversos països han estat en paritat substancial fins al 1975, any que ha coincidit amb la primera crisi generalitzada que ha afectat els principals països industrialitzats. A partir d'aquesta data les balances comercials dels EUA i Anglaterra es converteixen en negatives i s'han mantingut negatives fins avui, augmentant cada vegada més el seu deute comercial. Als anys 2006, 2007 i 2008 el deute comercial dels EUA, supera els 800.000 milions de dòlars l'any i el deute comercial acumulat a partir d'aquella data és de 11,21 bilions de dòlars, la de Regne Unit és de 2,28 bilions de dòlars. Seguidament també França el 2003 i Japó al 2011 tindran una balança comercial negativa. França ha acumulat un dèficit comercial de 1,08 bilions de dòlars mentre que el Japó té encara un actiu superàvit de 445.000 milions de dòlars.

Els EUA han omplert i omplen el seu dèficit imprimint dòlars que fins ara són acceptats per tots en tant que vencedors de la segona guerra mundial imposant als països vençuts desplegar les seves tropes com a garantia que el dòlar sigui la moneda única mundial amb els acords de Bretton Woods de juliol de 1944, que va conduir a la fundació del Banc Mundial i del Fons Monetari Internacional controlats per USA. El 1971 els USA posen fi unilateralment als acords de Bretton Woods. La Guerra del Vietnam, el fort augment de la despesa

pública i del deute estatunidenc van ser la causa de la fi d'aquells acords.

El 15 d'agost de 1971, a Camp David, Richard Nixon, unilateralment, sense consultar, va suspendre la convertibilitat del dòlar en or, en tant que amb les creixents exigències de conversió en or estaven reduint-se les reserves d'or estatunidenques.

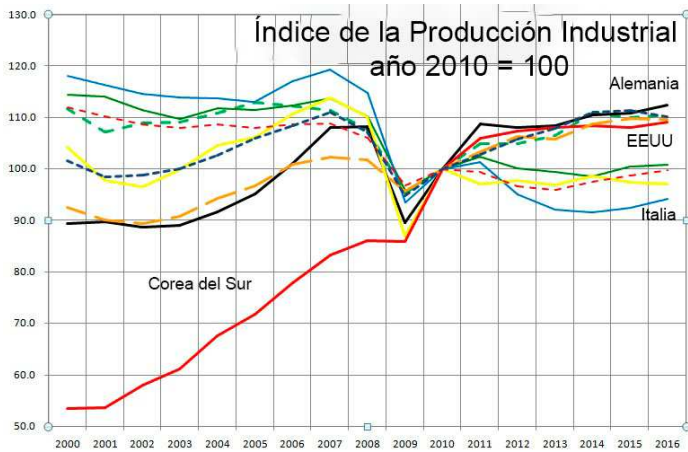
El preu de l'or va passar en un dia de 35 dòlars per onça a 110 dòlars. Qui posseïa dòlars va tenir una pèrdua directa del 300%.

Les relacions de força a nivell mundial al 1971 estan ara netament canviades amb el despertar d'Àsia i principalment de la Xina, que ja des de fa anys s'ha convertit en la primera potència econòmica mundial i no la segona com continua insistint la premsa burgesa. La mateixa CIA (Central Intelligence Agency) en el seu WorldFactbook en la classificació del PIB (PurchasingPowerParity) col·loca en primer lloc a la Xina amb 27,2 bilions de dòlars i els EUA en segon lloc amb 18,56 bilions. Ho demostren les dades del comerç que hem exposat més amunt, l'entrada del iuan xinès a les finances i en els mercats mundials que està erosionant cada vegada més el paper del dòlar. Ja al 2014, 40 bancs centrals han invertit en iuans xinesos com a títol de reserva i la mateixa Xina té en escac als EUA.

Examinem ara també els índexs de la producció industrial per veure si hi ha una correlació amb les dades relatives al comerç mundial per tenir una millor comprensió de la situació de l'economia mundial i abans de veure el seu curs històric.

Observem un primer gràfic aquí sota en el qual han estat recollits els índexs de la producció industrial a partir de l'any 2000 prenent com a mateix índex 100 per a tots per a l'any 2010. En aquest primer gràfic, per a una millor comprensió no hem ficat a la Xina per distingir amb més claredat les diverses corbes.

(Veure pàgina següent)

La caiguda de la producció industrial dels principals països de l'OCDE va des d'un mínim del 11,05 d'Anglaterra a un màxim del 23,55 per Japó. A Corea del Sud al 2008 hi ha una caiguda del 0,12% i per tant un substancial equilibri. Els països que avui han aconseguit superar el màxim precedent són:

A partir del 2010 a tots els països els índexs tornen a créixer i els països que han aconseguit superar el màxim del 2008 són Corea del Sud, Alemanya, els EUA i Mèxic.

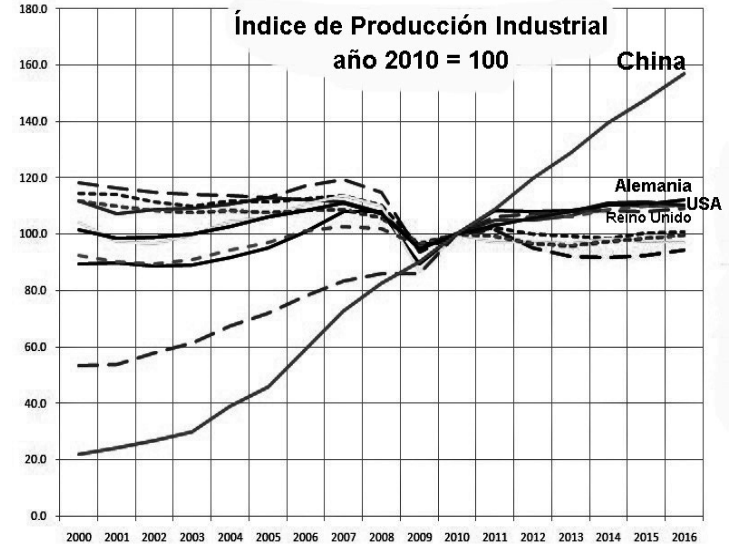
Alemanya: des del màxim en 2008 amb un 108,3 després d'un sol any de caiguda passa a un índex de 89,6 passa a continuació fins als 112,4 el 2016 superant llavors el màxim precedent de 108,3.

Mèxic: des del màxim de 102,4 descendeix al 95,6 el 2009 i llavors creix fins a arribar al 109,8 el 2015 i al 109,6 el 2016. Aquesta última dada ens fa predir que per a Mèxic la corba torna a baixar.

USA: des del màxim de 111,1 el 2007 descendeix a 94,8 el 2009, torna a créixer lentament superant el màxim precedent en només 0,2% el 2015 a 111,3 i tornant a decréixer fins als 110,3 al 2016.

Entre els principals països industrials el país que ha pagat majorment la crisi ha estat Itàlia que passa d'un índex de 119,3 el 2007 a un índex de 94,1 el 2016 amb una caiguda del 21,1%.

En el gràfic següent està recollida també la corba de la Xina.

Es veu clarament que la Xina no ha tingut mai un any de caiguda en la producció industrial. Això és un clar signe que la Xina és la primera potència econòmica mundial i supera netament fins i tot a USA.

La premsa burgesa en la seva crassa ignorància continua sostenint que la primera potència és USA i la segona és la Xina. Observant atentament la corba de la Xina es veu que el 2007 la corba creix de manera rectilínia. Això no vol dir que creix amb un ritme percentual constant. De fet, es passa d'un increment del 13,4% el 2007 al 6,1% el 2016 passant per un augment del 10% el 2012.

Per tant, es verifica també a la Xina la llei de la tendència decreixent del guany i el progrés de la crisi de superproducció relativa a nivell mundial.

**LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN
LA PREMSA COMUNISTA**

PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartat 52076

28080 MADRID – ESPAÑA

www.pcielcomunista.org

pci@pcielcomunista.org

NOVA ABRAÇADA DE VERGARA: ETA VA LLIURAR LES ARMES DESPRÉS D'HAVER COMPLERT LA SEVA FUNCIO ANTI-OBREIRA DES DEL PATRIOTISME RADICAL

Introducció

A principis d'abril de 2017 ETA comunicava el lliurament de les armes a França: Per què? I per a què?

A) Perquè el seu cicle, la seva funció ha conclòs. La burgesia i l'església basca ja no la necessiten, ja que han aconseguit els seus objectius econòmics (col·locar el capitalisme basc al capdavant del capitalisme espanyol en renda per càpita després de la seva forta caiguda durant la crisi de 1975-85).

B) Per què mantenir a ETA si l'Estat burgès ja els ha pagat els costos econòmics de la crisi!! Si els sindicats subvencionats i els falsos partits d'extrema esquerra (MK i LKI), "Moviment Comunista" i "Lliga Comunista Revolucionària" es van integrar parcialment o totalment en la "Unitat Popular" (Herri Batasuna), liquidant així tot perill d'acció obrera reivindicativa, enterrant les experiències de dures lluites obreres com les d'Olarra, Aceros Echevarría, EUSKALDUNA, Aceros de Llodio, etc., influïdes i dirigides per MK-LKI.

Des del moment en què aquestes corrents polítiques maoistes i trotskistes es van integrar amb els patriotes-abertzales-nacionalistes radicals, ara, aquestes corrents s'han bolcat en la formació del partit petitburgès anomenat "Podemos", tan antiobrer com els batasunos i etarres.

A continuació reproduïm alguns escrits sobre el nacionalisme basc des del nº 15 - El Comunista, 1988 fins al nº 45 - El Comunista, 2006 com a material d'anàlisi del nacionalisme basc i de totes les futures ETAs que la petita-burgesia proposarà com a alternativa enganyosa al proletariat mundial.

EL COMUNISTA nº 15 (1988)

Què van representar el carlisme i Sabino Arana?

Davant la mort del monarca Ferran VII, el seu germà Don Carlos va reclamar el dret de successió enfront d'Isabel II, filla de Ferran VII i contra la regenta Maria Cristina, mare d'Isabel II. La lluita per la successió de Ferran VII va conduir a l'esclat de la guerra civil el 1833, guerra que durarà fins al juliol del 1840 en què va ser derrotat completament el general Cabrera.

Aquesta guerra civil va provocar una ràpida polarització de la societat entre partidaris de Maria Cristina i de Don Carlos. Al voltant de la successió de Maria Cristina s'organitza i es bat la burgesia liberal i revolucionària de tot l'estat i amb particular heroisme la burgesia basca, que guanyarà la guerra civil i imposarà la constitució de 1837, amb la desamortització de les mans mortes (la venda de les terres

de l'església als que tenien diners per comprar-les...), i en general suposarà el desenvolupament del capitalisme a l'estat espanyol, tot i les aturades momentànies que es van produir en els decennis següents, i malgrat que aquesta constitució contenia compromisos amb part de la noblesa més o menys il·lustrada i ja coparticip en els negocis burgesos.

Al voltant de la successió de Don Carlos es van organitzar la noblesa reaccionària i el clergat, aconseguint arrossegar a part dels seus vassalls i semiserfs (en particular, en l'agricultura) al País Basc, Navarra, Castella la vella, Aragó, Catalunya, Llevant i fins i tot a Andalusia. Aquest moviment reaccionari va embolcallar, en major o menor mesura a tota la geografia de la península, per la qual cosa no se'l pot qualificar de "nacionalista basc", o d'"antecedents del nacionalisme basc" com fan els teòrics del patriotisme basc modern sovint.

Per a algú que vulgui estudiar la història seriosament, el problema no radicarà en les cases dinàstiques o en el nom dels individus que es van veure embolicats en aquesta o aquella lluita; sinó que haurà de buscar les causes en la successió dels modes de producció, en el motor de la lluita de classes i en els postulats teòric-programàtics de cadascuna d'elles. Així tindrem els postulats reaccionaris del carlisme: "Déu, Furs i Rei", el contingut material i espiritual dels quals era el feudalisme a seques.

1) El terme "Déu" no significava més que la submissió de l'estat als guardians de la religió, llegiu al clergat, que influenciava i controlava la vida de serfs i vassalls, de manera molt particular en l'agricultura del País Basc, on la vida de les famílies camperoles girava al voltant del capellà. A més de la importància que tenia en aquestes famílies camperoles el cedir a un dels seus fills (freqüentment el primogènit) a les tasques de la reaccionària església catòlica, omnipresent en la societat basca de llavors i de després.

Que l'església catòlica va ser la columna vertebral del carlisme, ho demostra el sol fet del nomenament a la successió d'Alfons XII, i la devolució de prerrogatives al clergat el 1875-1876, que va conduir a l'ensorrament, no precisament militar, del carlisme. Quan l'església va abandonar el carlisme, aquest es va esfumar com una bombolla al País Basc (quedant com a força dominant tan sols a Navarra, on la nova classe dominant, la burgesia, amb prou feines tenia força real).

2) Els Furs antics (que res tenen a veure amb els actuals en el seu contingut) només eren una cuirassa per impedir la dissolució de les antigues relacions de producció semifeudals i corporatives locals; els Furs antics servien per impedir la penetració dels productes manufacturats que tendien a arruïnar als artesans, que basaven la seva indústria en les corporacions medievals. L'abolició dels Furs, o almenys el seu antic contingut havien d'arruïnar també a gran part de

l'agricultura de muntanya (al introduir el pagament dels arrendaments en diners), "alliberant" dels lligams de la terra als semiserfs perquè estiguessin obligats a canviar d'amo, anant a treballar com a assalariats a les ciutats en auge, ara ja per la burgesia. Aquest procés no ofereix res de nou al País Basc. És el procés de totes les revolucions burgeses per expulsar gran part de la massa dels camperols de la terra. Base sobre la qual se sustenten les futures relacions capitalistes en l'agricultura. Encara que la geografia muntanyosa de gran part del País Basc, no afavorís la industrialització de l'agricultura, fent molt més brutal l'expulsió dels camperols i dels pastors cap a les ciutats. Cosa que tampoc afavoria l'acumulació de capital de la baixa i mitjana noblesa, que s'aliarà amb el clergat en defensa dels seus interessos comuns, davant el despòtic nou amo, que emergeix i arrasa: la burgesia.

En el Manifest del Partit Comunista (capítol III), Marx li dedica un paràgraf a "El Socialisme Feudal", en el qual es reflecteixen cristal·linament els fins perseguits pel carlisme, que no va tenir èxit davant els obrers, però sí davant els camperols i pastors, molt més ignorants i endarrerits; aquests es deixaran arrossegar pels *"pamflets (de l'aristocràcia) contra la moderna societat burgesa (...)* Per a crear-se simpaties calia que l'aristocràcia renunciés, aparentment, als seus interessos i que formulés la seva acta d'acusació contra la burgesia només en interès de la classe obrera explotada". *"Xiuxiuejant-li a cau d'orella profecies més o menys sinistres"*, profecies que entre les famílies camperoles (amb el seu director espiritual al capdavant, el capellà de la família) causaran gran inseguretats i desesperació.

Així presentava un seguidor del capellà Santa Cruz la situació i els objectius de les seves accions: *"Vèiem a la gent gran aterrits davant el futur que s'acostava tan fosc, amb la religió perseguida, els sacerdots desterrats, amb els furs amenaçats"* (citada F. Letamendia, a Història d'Euskadi, pàg. 105). Aquest és el fidel reflex de les profecies de cures i nobles entre els pastors i els camperols pobres, com els engalipava l'aristocràcia en defensa de la religió i de les seves prebendes i béns terrenals. Encara que, com escriu Marx en el Manifest; *"A tall de bandera, aquests senyors enarboraven el sac del captaire, del proletari, per tal d'atraure al poble"*. Cosa que els va resultar fàcil entre els pastors i els vassalls dels petits i mitjans terratinents bascos, llançant-los a una guerra civil en defensa dels seus ancestrals i reaccionaris enemics, que a més, van acabar pactant sempre amb la burgesia i deixant a l'estacada als seus convidats de pedra (convidats a morir per la reaccionària causa dels seus esclavitzadors), com va succeir en la coneguda "abraçada de Vergara".

3) Rei. Aquesta reivindicació del carlisme, només significava la monarquia absoluta o feudal.

Podem afegir que els tan traginats Furs, no eren una exclusiva dels bascos, sinó la forma en què es va anar constituint l'estat espanyol en la seva llarga guerra contra els àrabs, la base dels Furs és el municipi, i fins al 1520, l'estat

espanyol que s'havia configurat enfront dels àrabs, era un conjunt de Repúbliques municipals preburgeses (quedant fora d'aquesta forma organitzativa la reconquerida Andalusia, en quedar en mans de l'organització ramadera la Mesta, que va envair i va arrasar amb els seus ramats l'avançadíssima agricultura portada pels àrabs amb els seus sistemes de regadiu). Havent estat Castella la primera a perdre la seva organització municipal, tres segles abans que el País Basc, en perdre la seva guerra civil davant les tropes absolutistes de Carles I, a la batalla de Villalar. Al segle XVIII, els perdria Catalunya i al segle XIX, el País Basc ...

Si bé hi ha una notable diferència, en el cas del País Basc, ja que l'abolició dels furs en el seu sentit antic, la va realitzar la burgesia (havent combatut la burgesia basca amb les armes a la mà per aquesta abolició) en coordinació amb la seva germana de classe a tot l'estat; amb el mèrit de les ciutats basques, especialment de Bilbao, d'haver suportat un llarg setge i bombardeig dels carlins, en la segona d'aquestes guerres (1872-1876). Mentre que Castella va perdre els seus Furs enfront de l'absolutisme, el mateix que va succeir a Catalunya. Per a aquestes la pèrdua dels Furs va representar un pas enrere, en el sentit del desenvolupament històric, mentre que per al País Basc, tot i les tautologies emprades pels hereus moderns del capellà Santa Cruz (casos d'Herri Batasuna-ETA), representava un avanç històric, i un avanç revolucionari burgès, obrint el camí al desenvolupament de la indústria moderna i al naixement del proletariat.

El capellà Santa Cruz i Sabino Arana

L'heroi del patriotisme (abertzalisme) modern, el capellà Santa Cruz va ser un defensor acèrrim de la religió catòlica, una mena d'inquisidor en defensa de la vella moral i els vells costums, per sotmetre amb pallisses o exterminar els individus que les transgredien, alhora que defensava els antics Furs per impedir la dissolució de les velles relacions de producció i d'intercanvi. Es va dedicar, amb especial acarnissament, a exterminar els partidaris de les idees liberals, revolucionàries en aquella època, en favor dels postulats absolutistes o feudals.

Un membre de la seva partida defineix així les seves arengues: *"A nosaltres no ens va ensenyar Santa Cruz a cridar 'Viva Carlos VII' sinó 'visca la religió' i 'visquin els furs'"* (Citada per F. Letamendia, a Història d'Euskadi, pàg. 105). Pel que tampoc a Santa Cruz se'l pot definir com un nacionalista, sinó com a un defensor de la religió i dels Furs antics, que van impedir la dissolució de la vella societat feudal en descomposició. Sent un veritable reaccionari en la seva època davant de la burgesia liberal, i doblement reaccionari davant els ideals i el programa dels defensors del futur mode de producció comunista. No obstant les qualificacions que de Santa Cruz dóna F. Letamendia en la seva "Història d'Euskadi" (pàg. 104) on afirma:

"El personatge que encarna a Euskadi el que de popular hi ha en aquesta guerra, que simbolitza la

desesperació, la ignorància i la valentia patètica de pastors i camperols bascos, és el capellà Santa Cruz". Aquesta opinió, sobre el carlisme més reaccionari, representat pel capellà Santa Cruz, denota en Letamendia una nostàlgia pel vell règim, ja que si alguna cosa hi havia de popular i ho va haver (i mai millor utilitzat el terme popular de manera científica), va ser la lluita de les ciutats, de la burgesia revolucionària, contra el carlisme i contra el capellà Santa Cruz.

En un sentit més anticientífic i antihistòric defineix Jokin Apalategi, un altre teòric del patriotisme basc modern, les guerres carlines. Preguntant-se si va ser: "*Lluita de classes o lluita entre dues fraccions de la burgesia?*". Responent: "*No existeix moviment autònom de classes dominades en aquesta guerra. Al contrari, les classes dominades estaven partides en dos trossos i integrades en la lluita en cadascuna de les fraccions de la burgesia. En definitiva, era una lluita interclassista, ja que els bàndols estaven dirigits i controlats per dos fraccions de la burgesia*" (Apalategi, "Els bascos de la nació a l'estat", pàg. 115 i 134). Així s'escriu la història!! Per Apalategi és el mateix la consigna Llibertat de comerç! que Déu, Furs antics i Rei absolutista!, representats per dues classes ben definides: la burgesia i l'aristocràcia feudal.

Encara que Apalategi cau de braços oberts en aquesta mateixa obra, a la pàgina 136, on es veu obligat a reconèixer el que ens interessa als marxistes ortodoxos: "*Cal destacar que aquesta guerra és una guerra que oposa els propietaris dels modes de producció de tipus feudal amb la nova classe de la burgesia comerciant o mercadera*". Per tant va ser una guerra de classes i no interclassista. Va ser una guerra entre la classe feudal i la classe burgesa, i no entre dos "fraccions de la burgesia" com afirmava Apalategi a la pàgina 134 del seu llibre.

A la fi del segle passat apareixia un continuador del carlisme: Sabino Arana. A aquest només li preocupa Biscaia. Sent el títol del seu cèlebre article de 1892: "*Bizkaya per la seva independència*". Tenint com a bases ideològiques la "*comunitat de raça, de llengua, de costums, de folklore i de religió*", que serien les bases d'un "Poble" i d'una "nació".

Sabino Arana encara preconitzava "*la subordinació de l'Estat als preceptes de l'Església*". I tractava de mantenir purs, com Moisès als hebreus, als Biscaïns: "*El biscaí degenera en caràcter si frega amb el que és estrany; l'espanyol necessita de tant en tant una invasió estrangera que el civilitzi*" (citat per Letamendia, a Història d'Euskadi, pàg. 133), L'"indulgent" patriota que és Letamendia, afirma que Sabino Arana "*roman en el terreny de la utopia*", (Ídem, pàg. 141).

És una constant en els historiadors bascos, defensors del patriotisme "modern", el definir a Sabino Arana molt preocupat per les condicions de vida infrahumanes dels obrers biscaïns. Els que no fossin de Biscaia feien degenerar el caràcter als biscaïns i no eren objecte de les preocupacions de S. Arana. En realitat, a Sabino Arana li importaven un rave les condicions de vida infrahumanes dels obrers biscaïns.

El que preocupava a S. Arana eren les conseqüències revolucionàries a les que podien conduir aquestes condicions infrahumanes de vida i de treball a les mines de ferro de Biscaia. Li preocupaven les vagues dels miners i la pèrdua de control ideològic dels capellans sobre els obrers biscaïns. Temia una revolució proletària, i acusava a la burgesia d'haver creat aquella nova força que irrompia en l'escena de la història.

Als personatges com Sabino Arana, Marx els definia d'aquesta manera: "*amaguen tan poc, d'altra banda, el caràcter reaccionari de la seva crítica, que la principal acusació que presenten contra la burgesia és precisament haver creat sota el seu règim una classe que farà saltar pels aires tot l'antic ordre social*".

"*El que imputen a la burgesia no és tant el fet d'haver fet sorgir un proletariat en general, sinó haver fet sorgir un proletariat revolucionari*" (Manifest del Partit Comunista, cap. III "Socialisme feudal"). Aquest era el dilema i l'acusació. Haver fet sorgir un proletariat revolucionari. Però Marx posarà al seu lloc a aquests "crítics de la burgesia": "*De la mateixa manera que el capellà i el senyor feudal han marxat sempre de la mà, el socialisme clerical va marxar amb el socialisme feudal*" (Ídem). Heus aquí la "subordinació de l'Estat als preceptes de l'Església" defensats per Sabino Arana i per tots els patriotes antics i moderns, defensors d'Arana i de la seva església.

Les idees socials a favor dels obrers eren tan "fortes" i arrelades en Sabino Arana com el seu nacionalisme biscaí:

El setmanari "La Pàtria", del 22 de juny de 1902, publicava una declaració de Sabino Arana, "*es proposa desistir de continuar cridant als seus contemporanis al nacionalisme, recomanar als que fins al present han acudit, reconeixin i acatin la sobirania espanyola i demanar-los un últim vot de confiança per redactar i exposar-los el programa d'un nou partit basc que sigui alhora espanyol, que aspiri a la felicitat d'aquest país dins l'Estat espanyol, que camini cap a ella sense trencar la legalitat present*". I l'endemà, Arana escrivia una carta privada al seu germà Luis, ratificant la seva posició: "(...) *El meu consell és aquest: que cal fer-se espanyolistes i treballar amb tota l'ànima pel programa que es traci amb aquest caràcter. Al meu entendre, la Pàtria ens ho exigeix. Això sembla un contrasentit, però si en mi es confia, s'ha de creure*" (S. Payne, "El nacionalisme basc, dels seus orígens a ETA", Ed. Dopesa, pàg. 99). Si a aquestes posicions, li afegim els telegrams de Felicitació al govern dels EUA per "alliberar Cuba", i l'altre telegrama al primer ministre britànic, per la seva victòria sobre els boers sud-africans, desitjant que el jou britànic fos lleuger, "*com per altres pobles colonials igualment afortunats*". Aquest era el "nacionalisme" de S. Arana, tan profund com les seves "preocupacions" per les condicions infrahumanes dels obrers biscaïns. Quan en realitat eren les vagues obreres i les seves possibles conseqüències polítiques revolucionàries, les que li treien la son al senyor Sabino.

El curs del capitalisme basc

El nacionalisme basc, hereu fidel del carlisme, aconseguirà implantar-se entre els camperols, basant-se en el control que els capellans seguien exercint ideològica i políticament. Aquesta influència clerical (lligada a la política de l'església de crear sindicats catòlics en tots els països), serà la base per a la formació del sindicat "Solidaritat d'obrers bascos" [NDT. Solidaridad de Obreros Vascos, SOV, actual ELA-STV] el 1911, organització sindical de caràcter reaccionari i centre per reclutar esquirols. Els obrers més combatius, organitzats a UGT i CNT, estaran en guerra oberta contra el SOV durant molts anys; doncs no eren més que la plasmació final, de l'intent fallit de 1893, quan una assemblea de capellans catòlics va assajar la primera temptativa de formar un sindicat per als treballadors bascos. La finalitat que perseguia el SOV, era la d'aconseguir *"el més fidel i gelós compliment dels seus deures com a obrers i com bascos"* (art. 20 dels seus Estatuts). Sent un sindicat completament groc, amb l'agreujant d'intentar dividir els obrers entre bascos i no bascos.

Ja en les eleccions municipals de Bilbao, al maig de 1899, surten elegits com a regidors, 5 membres proposats per l'organització de S. Arana, entre ells estarà aquest. Serà a partir d'aquesta època quan comencin a apropar-se i integrar-se en el moviment sabinià alguns sectors de la burgesia, alhora que s'aniran aburgessant els recalitrants seguidors d'Arana. Seguiran mantenint el seu clericalisme militant i els mantindran com a divisa del PNV [NDT. Partit Nacionalista Basc, actual EAJ-PNV] fins als nostres dies, emmascarada pels girs oficials de l'església de Roma, a la qual fidelment segueixen.

Serà Àngel de Zabala, després de la mort de Sabino Arana, el que promogui la idea d'estendre el PNV a les altres províncies basques; celebrant la seva primera assemblea interprovincial el 18 d'octubre de 1908 a Elgoibar, arribant a la federació de les assemblees provincials en l'*"Euskadi-Buru-Batzar"* (Comitè Executiu) al desembre de 1911. A poc a poc, la línia de Ramón de la Sota, reconegut burgès i industrial del sector navilier, va fent-se amb la direcció política del PNV.

Entre avenços i retrocessos, escissions i reagrupaments arribarà el PNV o Comunió Nacionalista a l'adveniment de la segona República el 1931. Encara que al final de la primera guerra mundial, i després de la consegüent crisi per a les exportacions, es va produir una gran crisi en la llaavors Comunió Nacionalista, amb diverses escissions, reprenent una d'elles el nom de PNV.

Al capdavant d'aquestes estarà Eli Gallastegui, dirigent de les joventuts nacionalistes, que va portar a terme el primer intent d'acostament als moviments democràtics de l'època, participant en manifestacions obreres (per no perdre el control d'aquella joventut radicalitzada per la crisi econòmica i social) i en intents per coordinar al nacionalisme basc amb els seus homònims de Catalunya i Galícia, quedant-se en un intent minoritari. I concentrant-se durant la dictadura de Primo de

Rivera, en l'activitat literària. No participant ni tan sols en l'adveniment de la República el 1931. En les eleccions municipals d'abril d'aquell any, la coalició republicana va guanyar a les ciutats del País Basc (exceptuant Navarra, feu Carlista i tradicionalista) i el PNV que es presentava fora d'aquest bloc, va guanyar en els pobles de Biscaia, Guipúscoa i part d'Àlaba. A partir d'aquí s'aprofundirà i es consolidarà, no només l'adaptació del PNV a un liberalisme paternalista i clerical o socialcristià, sinó en la mateixa mesura s'anirà produint la seva ruptura amb els carlins-traditionalistes i amb la Confederació de Dretes Autònomes (CEDA) a nivell de l'estat. Ja que les anomenades dretes s'oposaven furibundament a l'estatut d'autonomia promès als bascos pels republicans. El PNV va aconseguir fer triomfar un referèndum pro estatut d'autonomia, celebrat el 5 de novembre de 1933, la qual cosa significava la ruptura amb la CEDA i els carlins.

Encara en les eleccions de febrer de 1936, el lema del PNV era aquest: *"Per la civilització cristiana, la llibertat pàtria i la justícia social"*. Així, els dirigents del PNV, el 13 de gener de 1936, en un míting al frontó Euskalduna de Bilbao, es defineixen per l'interclassisme modern en la persona de Telesforo Monzón: *"Estar a favor o en contra de la revolució és un fals dilema, doncs Euskadi és el primer"*. Això mateix els deien i els diuen als obrers a Madrid, París, Berlín, etc., tots els burgesos grans o petits: Espanya, França... és el primer!

Després de l'esclat de la guerra civil, es formaran les "juntetes de defensa" i després el govern basc, que està dirigit per Aguirre com a president nacionalista i compost pel PSOE-PCE-ANV [NDT. Acció Nacionalista Basca]-Acció Republicana i PNV. En relació amb la "Junta de Defensa" només quedava fora la CNT-FAI, que no va ser admesa, encara que va pidolar la seva participació. El govern interclassista burgès va fer la seva declaració de principis en plena guerra civil: *"Cal respectar i garantir tots els drets individuals i socials de tots els ciutadans bascos i en conseqüència la lliure pràctica de les diferents confessions i associacions religioses, la seguretat dels seus components i dels seus béns"*. Per a aquest viatge no es necessitaven alforges!

Respecte dels drets individuals, respecte de les pràctiques confessionals i respecte dels béns empresarials. Per quin altre motiu s'havien revoltat els militars al costat d'una part de la burgesia?, Per quin altre motiu es van negar els polítics del Front Popular a lliurar-los les armes als obrers a tot l'estat? Al País Basc la guerra no tenia cap sentit social. El nacionalisme, recolzat incondicionalment pel PSOE-PCE-UGT-CNT-FAI, havia aconseguit neutralitzar ideològica i políticament les masses proletàries. El següent pas era el de lliurar-les inertes a l'exèrcit revoltat, a canvi de que no li destruïssin les fàbriques als capitalistes bascos, cosa que intentaran negociar pacíficament primer amb l'exèrcit espanyol, i després amb el govern de Mussolini, mitjançant el papa de Roma. Tot va ser en va, perquè cap exigència va ser

acceptada ni tan sols a canvi del lliurament de les fàbriques d'armes intactes i en plena producció.

De desarmar o liquidar als grups d'obrers que s'oposaven a aquesta traïció de lesa pàtria (encara que per al burgès, gran o petit, la pàtria és el seu negoci, els seus capitals...), se'n va encarregar un heroi del patriotisme modern basc, Telesforo Monzón com a ministre de l'interior del govern basc i els seus gudaris. Tot el Front Popular preferia a Franco i als seus moros mil vegades més que als obrers tot i que encara no tenien (ni podien tenir per falta del partit de classe) consciència clara de la seva funció històrica.

Un cop més, el nacionalisme es mostrava com una barrera infranquejable i com el millor instrument de control social sobre la classe obrera.

Un cop més, els socialdemòcrates, els estalinistes, el POUM i la CNT, demostraven la seva cara anticomunista, aliant-se amb el nacionalisme, renegant d'aquest concepte vital per al proletariat en totes les seves lluites: *"els obrers no tenen pàtria i per tant no se'ls pot arrabassar el que no posseeixen"*. El PCE, havia assumit el 1935 i havia defensat i propagat *"l'alliberament dels pobles oprimits per l'imperialisme espanyol"*. Amb altres paraules, però amb el mateix fons es manifestarà el POUM. La CNT havia participat en els "consells de defensa" de tot l'estat, al costat de burgesos tan refinats com Macià i Companys. Per què no ho havia de fer al País Basc? Per què no anava a passar a formar part del govern central al novembre de 1936, servint com a instrument per desarmar els obrers en les zones que controlava? Només faltava que nomenessin el terrorista García Oliver com a ministre de justícia, perquè signés els decrets del recompost estat burgès a la zona republicana, cosa que va fer un altre ex obrer, Largo Caballero, com a president del govern democràtic. L'exemple del País Basc es va anar imposant per tot l'estat, i fins van nomenar ànima del govern (ministre de Justícia) del Front Popular, presidit per Negrín, al reaccionari Manuel de Irujo, dirigent del PNV, perquè vetllés pel respecte als sants llocs de culte, i acabés amb els pocs nuclis d'acció directa que encara existien per a l'administració de la justícia, implantant ses senyories, els jutges d'ofici.

Encara el maig de 1945, se signarà el "Pacte de Baiona", per ratificar el govern a l'exili, i preparar-se per si els aliats decidien envair i acabar amb el govern de Franco, per prosseguir la seva obra de Front Popular. Aquest Pacte el van signar PNV, PSOE, PCE, ANV i CNT (el 1945 es quedaria fora el PCE com a conseqüència de la "guerra freda"). Cal estudiar aquest procés per a comprendre el fenomen del patriotisme "modern", encarnat en ETA-Herri Batasuna a partir de la crisi industrial de 1976.

ETA i els teòrics del patriotisme

Les bases socials i els postulats polítics del modern patriotisme basc, no són altres que els que tenien el conjunt de partits i corrents polítics, que van donar lloc a la formació del govern basc en plena guerra civil o al "Pacte de Baiona" el

1945. La finalitat dels corrents patriòtics bascs moderns només és una: impedir la lluita de classes, intentant desviar els proletaris cap als fins nacionalistes d'etern interclassisme, tractant de castrar en els obrers tota tendència a l'organització classista, a la revolució classista i l'internacionalisme proletari, per mantenir-lo en l'estret marc del nacionalisme burgès basc. Aquest modern patriotisme és tan vell com tots els nacionalismes del passat.

Un teòric del patriotisme modern, com és Jokin Apalategi, confessa: ("Els Bascos de la Nació a l'Estat", pàg. 190-191) que ETA considera que el PNV durant la II República (1931-1939) va jugar *"un paper totalment favorable a la burgesia antimonopolista"*, i en particular amb el *"sistema de coadministració"*, on hi tenien un lloc *"els representants dels treballadors... i per tant s'establirà una col·laboració entre les classes socials i s'evita al mateix temps tota reforma per la violència"*. Per ventura no és aquest el pensament del burgès il·lustrat? *"Col·laboració entre les classes"* com a manera d'*"evitar tota reforma per la violència"*. El senyor Apalategi o ETA, aparenta ser un radical i fins es presenta com un "marxista". Només que Marx va combatre als defensors de la "col·laboració entre les classes", defensant la lluita de la classe proletària per la seva dictadura de classe i per la revolució social internacional enfront de tot nacionalisme. Mentre que la doctrina social d'ETA, en la seva declaració del 1962 (citada per Letamendia, a Història d'Euskadi, pàg. 300), qualificava al treball i al capital *"com a elements integrants de l'empresa, en la gestió i beneficis dels quals participaran proporcional i corresponentment"*. Això no és més que la doctrina social de l'església en un pla demagògic.

Concebut el "Front Obrer", format per ETA el 1968, amb les següents finalitats polític-sindicals: *"1.- La COPG (Comissió Obrera Provisional de Guipúscoa) lluitarà perquè el Poble Basc pugui autogovernar-se, per la victòria sobre l'opressió nacional que pateix actualment"*. *"2.- La C.O.P.G., com C.O. (Comissió Obrera) basca, es proclama independent de tota comissió exterior a Euskadi"* (Apalategi, "Els Bascos ...", pàg. 364). Les seves reivindicacions sindicals són l'autogovern del poble basc i que es mantingui independent de tota comissió exterior a Euskadi, o sigui que no es deixi influenciar per idees estranyes al nacionalisme basc. Quina altra cosa proposava Sabino Arana? Quina altra cosa proposen els burgesos de tots els països als obrers? Tots els burgesos proposen als obrers una aliança en defensa dels interessos nacionals, primer contra el feudalisme, després contra les altres burgesies, en la seva lluita permanent per la conquesta de mercats.

Per a ETA i el seu patriotisme radical, la col·laboració amb la burgesia, o l'aliança entre proletariat i burgesia es diu "revolució popular", i encara que als obrers "no els vingui de gust" han de donar suport als seus explotadors, perquè ETA decreta que així lluita "pel socialisme":

"A la revolució popular l'aliança objectiva de classes constitueix el fonament mateix de tot el procés i és per això que el proletariat no pot dedicar-se a la construcció de la seva unitat de classe fora d'aquesta lluita real, sinó que ha de construir, la seva unitat lluitant contra els enemics al costat dels seus aliats - encara que no li vingui de gust - en virtut de la naturalesa mateixa del procés revolucionari (...).

A Euskadi el proletariat està lluitant pel socialisme quan lluita pel seu alliberament nacional a la revolució" (Zutik, nº 52, -òrgan d'ETA-, citat per Apalategi, a "Els bascos ..." pàg. 222). Si el proletariat lluita per l'alliberament nacional al País Basc, no lluita per cap revolució, es limita a donar suport als seus explotadors, perquè al País basc actual, només està a l'ordre del dia una revolució: la revolució comunista, i aquesta revolució requereix tot el contrari del què propugna ETA. Tot això ho saben molt bé els ideòlegs d'ETA o del moviment patriòtic radical, només que el seu fi és el d'impedir o dificultar al màxim l'autonomia classista del moviment obrer, tractant d'inculcar als obrers la consciència burgesa com a guia de les seves lluites quotidianes:

"Aquesta nova aliança del proletariat amb una part de la burgesia nacional té un alt sentit patriòtic i alhora aporta al proletariat una sèrie de valors que són justament els que d'ara endavant poden donar consciència a la lluita" (Branka, nº2, pàg. 32, citat per Apalategi, "Els bascos ...", 11, pàg. 195). És a dir, aportar al proletariat els valors burgesos, castrant així l'autonomia classista de les seves lluites, i immolant-la en el magma interclassista i patriòtic del "Poble".

Tanquem aquest capítol amb la justificació "històrica" que fa Francisco Letamendia (Ortzi) per donar suport al moviment d'alliberament nacional, després de reconèixer que és un moviment burgès:

"El concepte de la sobirania de la nació neix amb la revolució francesa, i és un concepte burgès" ("Història d'Euskadi...", pàg. 41) i *"Revolució burgesa i sentiment nacional són les dues cares d'una mateixa moneda"* (Ídem., pàg. 65). Després d'aquestes afirmacions justes arriben les justificacions de Letamendia. Per a qui el carlisme era reaccionari a la resta de l'estat espanyol, però a Euskadi, tot i que *"intenta fer marxa enrere al rellotge de la història", "fan d'aquest un moviment popular, de pobres contra rics"* (Ídem., Pàg. 76). Resulta que Don Carlos, els seus generals, els seus capellans i els nobles que li donaven suport, eren uns pobres. *"En el nostre cas, un socialista basc, no només pot sinó que ha de ser abertzale (patriota) al mateix temps que internacionalista (...), estimar entranyablement al seu país i lluitar per l'alliberament nacional d'Euskadi"* (Ídem., Pàg. 422). Aquestes concepcions contradueixen les anteriors afirmacions de Letamendia sobre "sobirania nacional" i "sentiment nacional".

Després de reconèixer (Letamendia) que les *"nacions són categories històriques"* i que arribarà *"una època en què el món de les nacions tocarà a la seva fi"*, que aquesta època serà la de la *"implantació del comunisme a tot el món"*, justifica el seu nacionalisme com un burgès vulgaritzat que és: *"però aquesta fase (el comunisme) no està, ni de bon tros, per arribar, ni arribarà en diversos segles i bastant tenim els*

socialistes amb preocupar-nos de la present" de la lluita pel nacionalisme (pàg.431). Pel que proposa el relleu del carlisme, de Sabino Arana, de Monzón..., pels nacionalistes maoistes, que s'autodefineixen "marxistes" i de vegades "comunistes", per donar-li credibilitat als moviments nacionalistes entre els obrers bascos i els obrers emigrats; per servir al nacionalisme de sempre:

"Durant molts anys, massa, la torxa de la causa basca l'han portat mans que volien fer marxa enrere al rellotge dels temps. És hora ja que aixequem a Euskadi sobre les nostres espatlles i la llancem a la direcció en què bufa sobre els pobles el vent de la història " ("Història d'Euskadi ...", pàg. 431). Al 1833 o el 1872, aquests plantejaments de Letamendia, d'ETA o dels patriotes radicals bascos haurien estat progressius, però els hagués col·locat al costat de la burgesia liberal i la seva revolució burgesa, que segons el mateix Letamendia, *"consisteix en la creació del mercat capitalista, en el desenvolupament del capitalisme"* (ídem, pàg. 84). Els haurien empès a lluitar per l'abolició dels Furs antics i a defensar la seva pell enfront de les partides de l'heroi nacional dels patriotes, el capellà Santa Cruz, per defensar idees estranyes a la "naturalesa" dels bascos, que segons la mitologia medieval, *"tots descendeixen de la noblesa"*, pel que han de ser aliens al liberalisme i al mercantilisme.

Assumir o defensar els postulats liberals, envernissats amb els conceptes medievals del carlisme, de Santa Cruz o de Sabino Arana, cent anys després, en plena fase imperialista del capitalisme europeu, espanyol o basc, significa assumir el paper retrògrad i reaccionari del capitalisme nacional davant del comunisme, el mateix que feia ahir el feudalisme enfront de la burgesia. Inculcar als obrers aquestes concepcions, amb l'argument amb què ho fa Letamendia, que el comunisme no *"arribarà en diversos segles"* i per això cal preocupar-se del present, és l'argument de tot intel·lectual burgès venut a l'or de la seva burgesia nacional, que ha de justificar, aprovar com a mal menor i mistificar l'explotació del proletariat, en "benefici" del mateix proletariat.

Moviment patriòtic basc i clergat

Seguint en la línia del capítol anterior, la definició que dóna Letamendia (El País, 9-3-79) del terme "POBLE" és aquest: *"poble, per a nosaltres, és tot allò que no són forces opressoras ni oligarquia financera. Herri Batasuna (Unitat Popular) és un moviment que no exclou a cap part component del poble basc"*. És a dir, tots els components socials, totes les classes o estrats de classe tenen cabuda a Herri Batasuna.

Amb no ser "forces opressoras" o "oligarquia financera" es pot participar o dirigir a la "Unitat Popular". És evident que per a un patriota aquesta concepció de "poble" equival a la seva concepció particular i a científica de nació, perquè tant el poble com la nació el componen tots els habitants nascuts en el territori, encara que arribin a ser repressors o oligarques. Per al marxisme, tant el poble com la nació estan dividits en classes socials segons la posició que ocupen davant dels mitjans de producció.

EL COMUNISTA nº 16 (1988)

En les guerres carlines del segle XIX, allò històricament progressiu era la lluita de les ciutats, de la burgesia, contra les forces feudals: noblesa i clergat. Per

aquesta senzillíssima raó s'havia de combatre per derrotar el carlisme, cosa que va succeir. Com que aquesta lluita va ser assumida en primera persona per la burgesia del País Basc, aquesta no es va sentir oprimida o colonitzada per l'"estat central", sinó tot el contrari, es va sentir alliberada dels nobles i el clergat. Fet pel qual no hi va haver reivindicació nacional (el proletariat tot just existia i encara no havia fet la seva aparició ni tan sols en lluites econòmiques).

Les inquietuds i les proclamacions de la defensa dels antics valors bascos (llegiu valors religiosos, familiars i de submissió al germà amo) sorgiran amb l'aparició en escena de les primeres lluites dels proletaris miners a Biscaia, obligats a treballar en veritables condicions d'esclavitud, i a comprar a les botigues que les empreses mineres tenien als barracons a preus elevadíssims i amb tota mena d'enganyis i robatoris als miners. Els motins i les vagues per aquests motius, duraran fins a 1910.

La configuració del nacionalisme basc anirà paral·lela al control de l'ala més dretana (Indalecio Prieto) del PSOE-UGT sobre el moviment obrer. No quallant a les ciutats aquesta configuració nacionalista fins a la II República (1931-1939), per al que van haver de comptar amb la inestimable ajuda del PSOE-PCE, ja completament integrat en el republicanisme burgès, que també acabarà fonent-se completament entre 1933 i 1945 amb el nacionalisme basc. Sent aquest influenciat cap a la seva modernització de partit socialcristià a través de les seves relacions amb els altres partits democràtics (PSOE-PCE) de la petita i mitjana burgesia, havent jugat un paper de pont Acció Nacionalista Basca, escindit dels nacionalistes cavernícoles el 1930. Fet pel que la configuració del nacionalisme basc, s'aixeca sobre el cadàver de l'obrerisme en què havien estat immersos, des de la seva fundació, el PSOE i després el PCE.

En relació al colonialisme econòmic, que segons patriotes patiria el País Basc, s'esfondra amb dades que manegen aquests patriotes en escrits. Letamendia reconeixerà sense embuts: *"el predomini dels bascos en el capitalisme financer és aclaparador"* (Història d'Euskadi. Pàg. 145). Aquest predomini no és una cosa que vingui dels últims decennis. Hi va haver una llarga lluita diplomàtica i política amb Castella durant els segles XVIII i XIX per aconseguir que els ports bascos monopolitzessin el comerç de la llana amb Anglaterra i el continent Europeu, de la mateixa manera que els productes d'importació; monopoli o semimonopoli que s'establia o es trencava segons les situacions.

Un privilegi que van aconseguir els comerciants bascos ja el 1728, va ser el de fundar la companyia de Caracas, companyia que obtindrà el monopoli del comerç d'aquella zona d'Amèrica, i acabarà destruint i arruïnant Càdis que l'havia tingut anteriorment. En canvi, Catalunya, sempre va estar obligada a comerciar amb Amèrica a través de Càdis, sense permetre-li comerç directe amb les colònies fins ben entrat el segle XIX, quan ja havien aconseguit en gran part la independència.

Segons ha de reconèixer el mateix Apalategi, el sistema financer espanyol va ser un privilegi dels burgesos bascos des dels seus inicis: *"El 1874 es crea el Banc Nacional d'Espanya amb el monopoli de l'emissió, però a causa de la llei*

de llibertat dels bancs de 1869, el Banc de Bilbao queda autoritzat a emetre durant uns altres 25 anys" ("Els Bascos...", pàg. 147). Quin estat opressor pot permetre aquests privilegis a les seves colònies?

Amb aquests mitjans econòmics i amb el complet suport de l'estat espanyol, s'ubicarà i es desenvoluparà la producció d'acer i la indústria pesada al País Basc, a finals del segle passat i a principis d'aquest: *"vaixells, locomotores, vagons i construccions metàl·liques, maquinària; més tard camions, grues, etc."*. I *"el principal consumidor d'aquesta producció és sempre l'estat i les empreses que en depenen"* (Ídem. pàg. 142). És el mateix patriota Apalategi el que escriu. El mateix que afirma, que *"el poble basc està sota la dominació socioeconòmica i política dels estats francès i espanyol"* (Ídem. pàg. 55). Aquest patriota que parla de dominació socioeconòmica està obligat a reconèixer en aquest mateix llibre tot el contrari:

"La renda de la província de Guipúscoa és el 47,8% més alta que la renda mitjana de l'estat que la domina" (Ídem. Pàg. 50) Es parla dels anys seixanta d'aquest segle i el patriota reconeix que amb l'1,7% de la població total de l'Estat espanyol, el País Basc tenia al 1967 un 2,7% de la renda total. No és comprensible que l'esclau, en aquest cas la colònia, posseeixi el poder econòmic, i a més d'explotar el proletariat basc, aquest "esclau" imperialista exploti a gran part dels proletaris de l'Estat espanyol. Permetent-se el luxe d'explotar els pròspers negocis de la mateixa metròpoli colonialista.

Vegem com Apalategi està obligat a reconèixer la colonització financera de la metròpoli per "la seva" colònia: *"El 1901 es funda el Banc de Biscaia (...). Aquest Banc ha creat una gran part de les empreses elèctriques i, amb una intervenció majoritària, ha tingut una forta participació en les companyies: Metropolitana, Urbanizadora e Inmobiliària, Metropolitano de Madrid (el 'Gran Madrid' nascut a finals del segle XIX), companyies sucreres, cinematogràfiques, ciments, ferrocarrils, tramvies, navegació, assegurances, etc."* (Ídem, pàg. 147). El conte de la colònia, és com el conte de la caputxeta vermella i el llop ferotge! Se sol explicar als nens petits, com algú que fes una dissertació en anglès sense traductor, davant un auditori de castellans sords. Tots sortiran dient: que bé que parla!

Colònia socioeconòmica i política ho va ser el Sàhara, Guinea Equatorial, Cuba, Filipines ..., avui ho són Ceuta i Melilla. Però allà no hi havia bancs emissors controlats pels natius, no hi havia indústria pesada ni lleugera, no hi havia capacitat de compra de les poblacions...! L'estat colonialista es va preocupar d'impedir el desenvolupament de les forces productives modernes en les zones colonitzades, i no només no va donar suport, sinó que va aixafar i destruir les artesanals indústries locals. No els va donar drets a les seves poblacions (els bascos són ciutadans com altres qualsevol en tot l'estat, poden muntar els seus negocis a tot el territori i tenen llibertat de moviments, d'estudi, de treball, etc.) i va tractar de mantenir-les en condicions socials, polítiques i econòmiques medievals.

Condicions que a la Península estaven reservades, fins no fa tants anys, als camperols assassinats d'Aragó, Castella, Extremadura, Galícia i Andalusia (també n'hi havia al País Basc i Catalunya), als fills de l'"IMPERI". Deixant clar que la política econòmica i social de l'"IMPERI", la dictaven i la dicten les burgesies catalana i basca i l'imperialisme financer i industrial

d'aquestes burgesies, des de fa 100 anys; cridant als seus gossos guardians de Madrid perquè posin ORDRE cada vegada que els explotats es rebel·len contra les seves condicions d'esclavitud assalariada.

Reconeixem per la nostra part l'opressió lingüística i cultural, que exceptuant curts intervals de temps, ha durat fins a 1978; encara que li neguem qualsevol factor intrínsecament revolucionari a la llengua, com pretenen els patriotes radicals; recalcant, que els problemes històrics, o allò que els historiadors de la petita burgesia (o de les burgesies nacionalistes) van anomenar reminiscències del passat, en la formació del mercat espanyol i del seu estat centralitzat (la unificació de pesos, mesures, moneda i bandera, la supressió de les traves jurídiques que impedièn la llibertat de comerç, i fins i tot l'idioma únic per comerciar) eren una necessitat inexorable per a la implantació del sistema de producció burgès, i per a la instauració del domini de la burgesia (catalana i basca o de qualsevol altre lloc) sobre el feudalisme i les seves corporacions, i sobre la petita burgesia precapitalista.

Igual que l'anomenada "covardia històrica" de les burgesies catalana i basca, tenia les seves bases materials en els compromisos politicoeconòmics, primer amb els feudals aspirants al títol de cavallers del comerç, i després terratinents-empresaris castellans i andalusos. Ja que les burgesies catalana i basca mai es van interessar per organitzar i posar en moviment als camperols pobres (i fins i tot semiserfs) del País Basc i Catalunya, raó per la qual li va resultar fàcil al carlisme mobilitzar-los i enfrontar-los contra la burgesia, en les seves guerres dinàstiques. Perquè aquests burgesos aspiraven a emprar en la compra de terres part dels seus beneficis, adquirint, també ells, títols nobiliaris. Per aquestes raons, tampoc es preocuparan d'organitzar o promoure els moviments camperols en altres regions, anteposant els pactes amb els terratinents-empresaris i amb els alts funcionaris de Madrid, als interessos i a la necessitat d'un ràpid i radical desenvolupament de les relacions de producció burgeses en totes les zones, i especialment, en l'agricultura.

El no compliment d'aquesta funció burgesa en el seu moment, va ser la base sobre la qual es va sustentar el decaïment del desenvolupament capitalista durant més de 100 anys (1840-1950) a l'Estat espanyol. Problema derivat del desenvolupament de la burgesia, com a classe, a la perifèria, sense arribar a assumir una visió global del seu paper històric enfront de la noblesa i de les restes de l'estat parasitari de la mateixa. Preferint pactar i conuiu junts (encara que dominant clarament els interessos de la burgesia, des de 1868) a preparar el moviment popular per la seva destrucció.

Els va ser més còmode, a la burgesia catalana i basca, tenir un estat al seu servei, encara que fos un estat burocràtic i corromput, per fer-se garantir el monopoli de tot el mercat, els seus favors i les seves prebendes (llegiu, inversions, subvencions, compres per a l'exèrcit, per a les obres públiques ...), exigint de l'estat, el manteniment de la pau social a Catalunya i al País Basc amb les massacres de proletaris que fossin necessàries. Escudant-se després, "en què les ordres vénen de Madrid"; quan les ordres les donaven ja els cercles burgesos, i la policia o l'exèrcit les executaven.

La crisi industrial de 1975, base del ressorgiment nacionalista radical basc.

"A la segona meitat del segle XX al País Basc es confirma com el centre industrial d'Espanya. Desenvolupant un procés acumulat d'inversió, va multiplicar el seu PIB per 15 en tan sols vint anys, amb un creixement anual mitjà del 16%. Focus d'atracció d'emigrants, la seva població augmenta en el període 1957-1977 en més d'un 50%." (5 Días 10-12-87).

Els immigrants de regions més pobres cap al País Basc, han estat nombrosos i continuats en els últims 100 anys. Fins al 1900, es reconeixia al voltant del 25% (unes 140.000) de la població total com immigrada. Entre 1900 i 1950 van arribar 142.820 persones. Entre el 1950 i el 1975 van arribar 473.174. En total, fins al 1975, 616.016 immigrants van arribar al País Basc, a més de tota la seva descendència; el que determina que més del 50% de la població sigui d'origen no basc. Sent reconeguts i habituals, els casaments entre bascos i no bascos.

La població activa, al País Basc, "va passar de 592.784 persones el 1950, a 1.010.671 el 1976. El 80% aproximadament, són assalariats" (El País 31-7-79); d'aquests el 54% treballaven en els sectors miner-siderúrgics, naval i béns d'equip. El gran creixement de la seva població està basat en l'emigració d'altres regions.

El País Basc té 5.973 empreses industrials amb menys de 250 treballadors, de les quals 3.171 pertanyen al sector del metall. El total de treballadors és de 153.789, dels quals 93.916 pertanyen a aquest sector. Les empreses industrials amb més de 250 treballadors al País Basc són 194, de les quals 142 pertanyen al sector del metall, i sumen 142.256 treballadors, dels quals 106.000 pertanyen a aquest sector.

Sense haver acabat encara la reconversió industrial, iniciada el 1976, només entre 1977 i 1986, la reducció de llocs de treball va ser de 137.000. "El nombre d'ocupats ha passat de 745.500 el 1977 608.400 de finals del primer semestre de 1986" (El País, 27-11-86). Reconeixent-se el 24,5% de la població activa a l'atur, és a dir uns 250.000 aturats. El País Basc, representava el 7,1%, en el conjunt de l'estat el 1950. El 7,6%, el 1973. El 6,29% entre els anys 1982-1985. Situant-se "actualment en el 6,53%" (5 Días, 28-11-86). Aquestes són algunes manifestacions del BOOM industrial i de la gran crisi iniciada el 1975-76, arribant a perdre el País Basc fins el 1,4% de tot el PIB espanyol, el que representava al voltant del 18% del PIB del País Basc, i un percentatge molt més gran de producte industrial. Afirmant per la nostra part, que en aquesta crisi industrial estan les bases materials del patriotisme radical basc; la burgesia es va bolcar en suport directe o indirecte al nacionalisme radical amb dues perspectives molt clares: 1) Impedir la possible unificació del mateix moviment obrer basc, centrant-lo en les reivindicacions polítiques nacionalistes, i desviant-lo perquè no encapçalés un possible moviment reivindicatiu a tot Espanya, ja que era la zona menys controlada pel PCE. 2) Enfocar aquest descontentament, unint a propietaris i a proletaris, cap a la "tradicional culpabilitat del centralisme de Madrid"; cosa que van aconseguir àmpliament, en comptar amb el suport incondicional d'altres corrents polítics de la petita burgesia, com el maoisme i el trotskisme, a més dels sindicalistes. Aquest moviment nacionalista va servir per ofegar i encobrir els acomiadaments massius, que els petits i mitjans empresaris nacionalistes bascos van dur a terme entre 1976 i 1986. Aquest fet serà observat pel mateix diari econòmic de la patronal (5 Días 10-12-87), que escriu: "el seu procés de reconversió ha estat més silenciàt".

La pressió sobre el centralisme de Madrid per part de la burgesia basca ha donat fruits immillorables per a ella, pel que fa a inversions i subvencions dels governs centrals. Vegem algunes xifres significatives per a la indústria del País Basc:

El problema de la crisi industrial, *"ha estat traspasat a l'Estat, el qual ha invertit prop de 500.000 milions de pessetes per aclarir el futur del sector siderúrgic"* (5 Días 28-11-86). Només la modernització d'Altos Hornos de Vizcaya (AHV), que segueix sent privada, en els últims 6 anys *"ha precisat 157.078.000 pessetes, és a dir, una mica més de 15 milions per cada lloc de treball. La pràctica totalitat de recursos emprats són públics"* (El País, 26-11-86). Els acers especials van rebre 69.915 milions, els [NDT. acers] comuns 20.742 milions, els electrodomèstics 17.188 milions, el sector naval basc 56.000 milions, etc. De totes aquestes inversions, el govern basc només va aportar 31.500 milions. Les xifres de 1986, segueixen creixent vertiginosament en tots els sectors industrials o d'infraestructures.

Les inversions aprovades pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme per al Port de Bilbao són *"de 50.000 milions de pessetes, a les quals s'uneixen altres per un valor proper als 150.000 milions, promogudes per organismes públics, destinades a obres d'infraestructura civil i ferroviària"* (5 Días 4-1-88). A aquestes s'han d'afegir les inversions del 50% que preveu la construcció del Metro de Bilbao, uns 20.000 milions que haurà d'aportar l'estat.

"En aquest moment a Euskadi no hi ha inversió que no tingui la seva subvenció. Encara que tinguis el millor negoci del món, reps subvenció", segons declarava José María Vizcaíno, president de la patronal basca (El País 27-11-86). El patró dels patrons bascos és una veu autoritzada per transmetre l'eufòria dels empresaris. *"Durant 1984 i 1985, les empreses basques van rebre cada any el 41% dels préstecs concedits pel Banc de Crèdit Industrial"* (El País, 26-11-86), aquest banc és estatal. Com es pot observar per totes aquestes xifres, l'estat està bolcat en donar suport a la indústria del País Basc. Havent assumit també gran part de les inversions que Iberduero (empresa del Banc de Biscaia) va realitzar a la Central nuclear de Lemoiz, més de 80.000 milions de pessetes. (El valor comptable de Lemoiz actualment és de 304.000 milions de pessetes. L'índex de compensacions de les centrals afectades per la parada nuclear és del 3,9% anual del seu valor actualitzat). A tot el que s'ha d'afegir el pressupost especial de l'estat dedicat a les inundacions de Bilbao a l'agost de 1983. Aquest pressupost inicial va ser de 120.000 milions de pessetes (el govern autònom només va posar altres 45.000 milions), dels quals 90.000 eren per subvencionar a la indústria. Una altra dada significativa: les burgesies catalana i basca, no creuen ni en la independència, ni en els seus governs autònoms, vegem el millor dels termòmetres, a qui li confien els estalvis acumulats:

Al novembre de 1981, els governs autònoms català i basc van emetre 10.000 i 5.000 milions en deute públic, en millors condicions que el deute de l'Estat, però *"en el cas del deute autonòmic amb prou feines han pogut col·locar entre un 0,5 i un 2% del total"* (El País, 27-11-81), perquè els burgesos bascos i catalans prefereixen prestar els seus estalvis a l'estat.

Per totes aquestes raons els portaveus de la burgesia basca es declaren per la unitat amb l'Estat espanyol: *"En les actuals circumstàncies no té sentit la independència d'Euskadi"*, declarava Ardanza, president basc (El País, 24-1-

85). I el refinat jesuïta Garaikoetxea, en una conferència davant 600 empresaris espanyols, declara a Madrid: *"No volem trencar la unitat de mercat a Espanya, ni la unitat de comunicacions, ni cap tipus d'unitat essencial. Paraula de basc. A la unitat de mercat tot està lligat i ben lligat i nosaltres no la volem discutir"* (El País, 11-5-84). Aquesta és la qüestió de totes les altres qüestions. Amb unitat de mercat, hi ha un sol estat. I la burgesia basca sap molt bé que al voltant del 80% de les seves vendes, fora del País Basc, es realitzen a la resta de la geografia espanyola, i el País Basc ven fora del seu territori al voltant del 45% de tot el seu Producte interior brut (PIB). Fet pel que amenaçarà als seus socis del centre amb ETA i els seus patriotes radicals només per aconseguir inversions, subvencions i altres prebendes del "estat central". Acabant amb les ETA presents o futures, un cop l'estat satisfaci part de les seves reivindicacions més importants, sobretot les econòmiques i de contingut econòmic on es maneguen fons públics. Encara que reaparegui amb brots independentistes cada vegada que es renovin els concerts econòmics i les quotes anuals que paguen a l'estat, que ascendeixen a 100.016 milions en 1988. Encara que hem d'afirmar que la burgesia basca o la catalana utilitzaran també en futures crisis econòmiques o socials l'espantall de la reivindicació nacional, per tal d'aconseguir suports econòmics extraordinaris de l'estat; descarregant, al seu torn, el pes social i polític d'aquestes crisis, en la mesura que la situació ho permeti, sobre l'"estat centralista de Madrid".

Algú pot negar: que al País Basc no està rebent quantitats molt superiors (als 100.016 milions) en inversions directes i subvencions de l'estat? I sent així, on queda la solidaritat amb altres zones, o "pobles" molt més miserables i endarrerits que no estan al País Basc? La "solidaritat" és a les caixes fortes de bancs i empreses, que com a tot arreu, han d'obtenir els millors resultats possibles. La solidaritat només podrà aportar-la el proletariat, independentment del seu lloc de naixement o residència. En el sistema capitalista, les ciutats sotmeten econòmic i socialment el camp, els pobles industrials sotmeten els agrícoles. El País Basc no és una excepció!

El resultat final de primera autonomia per a un industrial com el País Basc o Catalunya és la creació d'una àmplia burocràcia a les institucions i en els serveis públics dirigida, organitzada i pagada pels governs autònoms. Burocràcia que servirà per contrapesar la gran concentració proletària existent, a més de tendir a influenciar-la, ajudant a corrompre-la, mentre l'entretenen (especialment als joves) i passa el temps en la recerca de "les seves" arrels nacionals amb la finalitat que pensin i actuïn com a classe burgesa i no com a classe proletària.

El programa de la unitat popular-herri batasuna

Al faltar-li a ETA un programa polític estricte, centra la seva activitat política en la defensa de les essències ideològiques del nacionalisme basc, tractant d'implantar o de mantenir una influència que doni suport a les necessitats del País Basc en el conjunt de l'estat. Amb aquesta finalitat, dirigeix a altres organismes de masses, que són els propagadors de la visió i dels conceptes nacionalistes. Aquest

Moviment es denomina a si mateix abertzale (patriota), "moviment d'alliberament nacional", Unitat Popular, etc.

Sent aquests moviments els que personifiquen pública i propagandísticament el programa dels patriotes radicals bascos. L'organització més coneguda és Unitat Popular (Herri Batasuna) i el seu programa polític és burgesament democràtic i popular.

Herri Batasuna, en el seu programa, no es planteja ni la dictadura del proletariat ni cap revolució, ni res que no siguin les clàssiques institucions del poder democràtic de tot estat burgès. Així escriu en el seu punt 3 del programa: "*plens poders legislatius, judicials i executius*". És a dir, un parlament que legisla; uns jutges que determinen si s'até el que ha legislat el parlament, als pilars bàsics de la constitució burgesa, i un poder executiu que posa en pràctica el legislat pel parlament i aprovat pels jutges. Això ho fan les burgesies de tots els països amb democràcies parlamentàries. Pel que fa a mesures socials, Herri Batasuna, no pretén subvertir res que modifiqui substancialment les actuals relacions de producció, o les relacions entre les classes. És un partit, o un moviment conservador. Doncs l'autogovern que demana per al País Basc tindria com a pilars bàsics un parlament, un tribunal constitucional i un govern que emanaria del parlament. Tant la Comuna de París, el 1871, com els bolxevics, el 1917, van abolir el parlament i els tribunals burgesos; basant el seu poder en Comunes o Consells obrers, i abolint la divisió burgesa entre poder legislatiu i poder executiu, convertint al poder legislatiu també en executiu.

En el mateix punt, HB demana el "reconeixement democràtic del dret d'autodeterminació" del País Basc. Ni la burgesia espanyola en general, ni la burgesia basca en particular tenen interès en "*el dret democràtic d'autodeterminació*"; només per impedir una revolució proletària permetrien o organitzarien temporalment la separació.

Pel que fa a un poder proletari i comunista internacional, per a ell, aquesta reivindicació no seria comunista ni proletària. Seria una reivindicació burgesa. I creiem que els proletaris bascos, si han sabut elevar-se a la via revolucionària del comunisme internacional, sabran també com combatre les reivindicacions burgeses, per al que comptaran amb el suport del proletariat internacional. Ja que no entenem que pugui donar-se a la península ibèrica una revolució proletària en la què el concentrat proletariat basc o català, no siguin la seva punta de llança i la seva avantguarda, juntament amb els proletaris asturians, madrilenys, lisboetes, etc; l'únic que avui podem afirmar, en línia de màxima, és que els proletaris del País Basc, Catalunya, França, etc., no els "imposarem la felicitat comunista per la força". Però quan una part significativa del proletariat d'aquestes zones estigui disposat per a la revolució, aquesta s'haurà de imposar inexorablement tant a la burgesia d'aquestes zones com als que defensen les reivindicacions burgeses, ja siguin grupets d'"obers" aburgesats o de patriotes en nom d'un socialisme nacional a la Collins.

En el punt 4 del programa d'Herri Batasuna, es demana la "*retirada escalonada i a termini fix de les forces repressives*". És interessant veure, que s'anomena la policia nacional i la guàrdia civil, però no es toca a l'exèrcit, força repressiva principal. I resulta encara més interessant, quan HB demana la "*substitució d'aquestes forces per altres*" policies

nacionals basques i una altra guàrdia civil basca. Encara que com és lògic, haurien de canviar-los el nom i l'uniforme. La funció seguiria sent la mateixa: la defensa de la propietat i de l'ordre social que la sustenta. Això sí, HB demana que aquests nous cossos de policia estiguin "*sota control del Govern autònom d'Euskadi*", és a dir, sota el control de la burgesia basca. Això és assequible, els hi concediran quan els il·lumini un raig d'imaginació! I també els concediran que la policia basca estigui "*al servei del Poble Treballador Basc*", entenent per "*poble treballador*" a totes les classes i capes de la població basca, com afinen ETA i Herri Batasuna. La funció principal serà la de mantenir l'ORDRE entre aquestes classes i capes; impedir que s'*autodestruïxin entre sí*", i imposar el manteniment de les "*bones*" costums actuals. Defensa de la propietat, de la llei, i de l'explotació de la gran majoria del "*poble treballador basc*", per la minoria d'aquest mateix "*poble treballador basc*"! Quina altra cosa estan garantint l'exèrcit espanyol, la policia i la guàrdia civil espanyoles? Seran els mateixos gossos tret que portaran el collaret basc com ja ha demostrat en diverses ocasions la policia autònoma, dirigida pel govern basc.

La resta del programa democràtic d'Herri Batasuna, no mereix ser esmentat, perquè tot ell podria arribar a ser assumit per la burgesia, sense entrar en contradicció amb la manera de producció mercantil-capitalista. Només amb el punt 1, estem d'acord, quan parla d' "*amnistia total*".

La tragèdia d'aquesta farsa, radica en els joves proletaris que van donar la seva vida (o part de la seva vida) per una causa burgesa, sense poder comprendre que estaven al servei del seu enemic de classe (molts dels que viuen, esperem que arribin a comprendre-ho per la força dels fets i la influència del Programa revolucionari del proletariat), ja que aquest enemic de Classe tornarà a repetir "L'ABRAÇADA DE VERGARA» un cop més.

Atemptat contra la classe obrera en el vell i històric barri obrer de Vallecas

El 12 de desembre de 1995 algú va col·locar un "*cotxe bomba*" a Doña Carlota- Puente de Vallecas, vell barri obrer de Madrid. Totes les informacions apuntaven cap al nacionalisme reaccionari d'ETA, que el va reivindicar a través del diari EGIN.

No és qüestió de lamentar-se davant el problema de la violència: capitalisme és violència. Es va formar a sang i foc, i a foc i sang morirà. Per a explotar al 80% de la població necessita imposar, primer, la mort per fam als sense propietat, defensant la propietat d'uns pocs sobre els mitjans de producció i altres fonts de vida.

Quina altra violència, quin altre terrorisme potencial es pot practicar, quan cauen assassinats els miners en accidents patronals i l'endemà o als 3 dies els companys han de tornar a baixar al POU DE LA MORT? Quan cau l'obrer de la bastida i els companys estan obligats a continuar treballant per la impotència i la por de ser acomiadats, a passar tot tipus de calamitats... no és això violència i terrorisme? El capitalisme emana, regalima violència i terrorisme per tots els porus.

Lavors, no ens ha d'espantar la violència que té el seu origen econòmic, social o polític en el capitalisme. I aquest és l'origen del patriotisme basc, on alguns sectors de la burgesia consideren que els seus negocis i les seves empreses marxarien millor si tenen el seu propi exèrcit, la seva policia, la

seva guàrdia civil, els seus jutges, els seus capellans, el seu banc central, en definitiva, el seu estat i la seva política exterior amb els seus ambaixadors. Els treballadors assalariats del País Basc seguirien estant explotats pel capitalisme com fins ara. Però la resta de la classe obrera de l'estat espanyol no hem d'utilitzar (mai de la vida!) la violència ni donar suport a l'Estat espanyol per mantenir la unitat espanyola per la força i hem de denunciar i oposar-nos a aquesta violència estatal, denunciant també a tot tipus de nacionalisme, com un corrent de pensament antiobrer i reaccionari.

Però sí hem de defensar i lluitar a tot arreu, inclòs el País Basc, per la independència classista de tota la classe obrera, com internacionalistes que diem ser. Independència obrera enfront de la patronal, enfront a l'estat espanyol i les seves institucions basades o influenciades per qualsevol nacionalisme, espanyol, castellà, català, basc, gallec, andalús, etc.

El pensament i la pràctica del nacionalisme reaccionari es demostren, un cop més, col·locant el cotxe bomba en un barri obrer, com ho és Doña Carlota-Pont de Vallecas. Recordem que el patriotisme espanyol, els falangistes, van exercir una repressió ferotge, un acarnissament amb aquest barri durant tota la dictadura, i el patrioterisme basc ens refresca aquella memòria històrica, tractant d'atiar als obrers de Madrid contra els obrers bascos, tractant de matar l'instint solidari d'uns obrers amb els altres, independentment del lloc de naixement o de residència.

Els obrers estem oprimits i explotats pel capital tant a Bilbao com a Madrid. La classe obrera és internacional i internacionalista per principi, o no és res. Un obrer o una classe obrera nacionalista, patriòtica, és sempre burgesa, és un aliat potencial o virtual de la patronal explotadora i de les seves institucions polítiques, siguin castellanès, espanyoles o basques. Igual que la guineu és un enemic de la gallina, perquè se la menja, el patriotisme és enemic de l'internacionalisme perquè el destrueix.

ETA no es reclama de la lluita per l'emancipació social de la classe obrera, es defineix com un instrument de suport, com un braç armat al servei del moviment d'alliberament nacional del País basc. Es defineix com a avantguarda en l'acció armada, no com estudiosos, pensadors i lluitadors de l'emancipació col·lectiva de la classe explotada pel mode de producció capitalista. Per tant, des del punt de vista social encarnen les idees de tot patrioterisme: Defensa de l'interès i de l'economia nacional, és a dir defensa del capitalisme nacional!

En mancar-li el pensament social anticapitalista i d'autonomia propis, a ETA li és igual matar obrers assalariats que policies, ja que ells es dediquen a executar ordres patriòtiques, i com el soldat patriota no pensa en revolucions socials, considera un deure matar el soldat de la trinxera del davant, o l'obrer que treballa a la fàbrica de pa que proveeix la trinxera del davant, perquè és cert que l'obrer-forner ajuda objectivament l'enemic del nacionalista. Els mateix passa amb els transeünts que caminen o passen en el moment de l'explosió pels carrers d'un barri obrer, on s'ha col·locat un cotxe bomba, ja que són forners, planxistes, o mecànics potencials, també són enemics potencials dels patriotes, soldats descerebrats encarregats d'executar l'explosió. I aquesta és la lògica de tota guerra burgesa, de tota guerra

entre capitalistes: Allò primer i únic és executar les ordres, assolir els objectius militars!

Moltes vegades hem sentit cridar indignats a grups d'obrers en manifestacions una consigna basada en la impotència, contra les repressives forces de l'ordre capitalista. La consigna llançada al vent era clara i concisa: ETA, MATA'LS!, referint-se a les forces de l'ordre burgès que atacaven als vaguistes o als manifestants. I quan queia un opressor tots ens n'alegràvem. Encara que sembla ser que el patriotisme basc, en lloc d'entendre: ETA MATA'LS!, havia entès: ETA, MATA'NS! ja que fa algun temps van col·locar les bombes, no a la Moncloa ni en els parlaments de Madrid o de Vitòria, sinó a l'estació d'Atocha, Hipercor, El Corte Inglés, Doña Carlota-Puente de Vallecas, etc.

EL COMUNISTA nº36 (1999)

Eta va declarar l'«alto-el-foc». Per què ara?

Normalment solen esgrimir dues explicacions, dues hipòtesis. El nacionalisme basc justificarà la TREVA d'ETA recolzant-se en la via que ha obert l'exemple irlandès. Els altres nacionalistes, entre espanyols i bascos, ho justifiquen amb el que ells anomenen «l'esperit d'Ermua», basant-se en el nom de la vila, Ermua, on ETA va segrestar i va matar a Blanco, regidor del PP, el juliol de 1997. Les grans mobilitzacions, aquella immensa borratxera popular en defensa del règim polític parlamentari, promoguda des de tot l'arc antifranquista i franquista, en defensa de la convivència en pau, en defensa dels grans negocis que havia obert la Unió Europea i que segons deixava traslluir tota la propaganda oficial, les accions d'una minoria, uns comandos formats per quatre mal nascuts, amenaçaven amb aigualir la festa als altres 40 milions d'espanyols ben nascuts.

Encara que hagin jugat un paper, tant l'exemple irlandès com l'anomenat esperit d'Ermua, la hipòtesi més versemblant, que també haurà de verificar el temps, sembla que està sent jugada per la burgesia industrial basca, que torna a dominar i a marcar les pautes polítiques a seguir al País Basc, després de la llarga crisi econòmica iniciada, també al País Basc, amb la crisi mundial de 1974-75.

En el seu comunicat, ETA parla d'«una pau per al nostre poble basada en la justícia i els drets democràtics», del concepte de «democràcia basca», «que creu que és possible una societat més justa, més arrelada i que cal lluitar a favor d'ella», posant «en marxa el projecte d'Euskal Herria entre tots», i en aquest FRONT NACIONAL motivador «*tenen cabuda, veu i quefer tots els agents del conjunt de la societat d'Euskal Herria*». Tot això embolicat amb la presentació clàssica i senzilla: «*el que cal triar és Espanya/França o Euskal Herria*». Deixant clara la sort que correran les lluites classistes proletàries i els comunistes internacionalistes que les influèncien: «*serà tasca de tots fer front als qui són enemics d'aquest projecte*».

Aquest PROJECTE és al 100% anticomunista i antiproletari, com ho és Euskal Herritarrok, que en el seu document constitutiu de 48 pàgines deixa ben clar: «*Euskal Herria, íntegrament, és el nostre únic interès i objectiu i aquest ha de ser el nostre punt de partida*» (pàg. 3). No exagerem si sintetitzem els fonaments del projecte en el rètol d'entrada a les casernes: «*TOT PER LA PÀTRIA*».

L'actor televisiu i periodístic de la nova imatge dels patriotes (abertzales) bascos, Arnaldo Otegi sembla prefabricat a corre-cuita per omplir el buit que el moment requereix. El cervell gris dels patriotes que estan negociant és l'advocat Iñigo Iruin, fortament criticat pels patriotes fonamentalistes i molt odiat pels sectors més activistes. Encara que les regnes del nacionalisme, assegurant la hibernació d'ETA, aquestes declaracions, repetides una vegada i una altra en diferents mitjans de comunicació, les ha realitzat el jesuïta Javier Arzallus, president del Partit Nacionalista Basc (PNV). Aquest senyor, sempre va ser considerat l'inspirador d'ETA i, sovint, va ser acusat de ser el veritable cervell en l'ombra. Escoltant-li asseverar, una vegada i una altra, que ETA s'havia acabat, semblava que parlava amb la seguretat de ser el cap dels comandos.

Els individus són portaveus de classes o estrats socials i no deixant-nos enlluernar per una fraseologia rimbombant podem intentar indagar quins són els interessos econòmics que defensen.

a) El nacionalisme més radical (Herri Batasuna—LAB—ETA) sobre tots els altres, coordina i defensa els interessos de la petita burgesia comercial contra l'obertura de les grans superfícies comercials, de les multinacionals espanyoles o estrangeres. Durant anys, HB, va recolzar la petició de crèdits de la petita burgesia, no solament comercial sinó també industrial, a les Caixes d'Estalvis, des dels llocs que ocupaven als ajuntaments i en les diputacions. HB va reivindicar també una política fiscal favorable a aquests sectors de la petita burgesia comercial i industrial.

b) Des de LAB-ELA-HB-EA-PNV han vingut imposant la prioritat dels bascoparlants a l'hora d'ocupar els llocs de treball en l'ensenyament i altres institucions autonòmiques, municipals, etc., amb el que han aixecat una barrera en favor de les seves professions liberals enfront dels qui no parlen basc. Procés que també s'ha anat estenent a Catalunya i Galícia, posant com a discriminant la llengua. De manera que tots ells tindrien el seu propi mercat de treball, gairebé en exclusiva, més tots els drets per participar d'igual a igual al mercat de treball on només es requereix la llengua castellana. Encara que en els últims anys totes les autonomies tendeixen a tancar el propi mercat de treball amb normatives o discriminants que afavoreixin els residents a la regió, a la província, a la ciutat, al poble, en el clientelisme polític-sindical, etc.

La dràstica reconversió industrial que va sofrir la classe obrera al País Basc entre 1979 i 1994, en comptar amb tot el suport de CCOO-UGT (facilitant que ELA-STV i LAB es quedessin en un segon pla, on no fos imprescindible la seva intervenció directa en la reconversió de l'empresa) va facilitar la coartada dels patriotes bascos, que fan recaure tota la responsabilitat dels acomiadaments sobre el centralisme de Madrid i sobre l'espanyolisme, encobrint el mode de producció capitalista i a la patronal basca o espanyola com a primers responsables per sobre dels governs de torn, a Madrid o a Vitòria.

En aquest terreny cal reconèixer-los la seva habilitat de grans mestres per enganyar a la classe obrera, alhora que protegien a la burgesia basca i al capitalisme en general. Però ara que ja compten amb la majoria dels delegats en els Comitès d'empresa, aquesta tàctica o aquesta excusa no els

basta, ja que són els patriotes els que negocien els convenis, els acomiadaments, els tancaments d'empreses, els ritmes i les tasques, els salaris de misèria, etc. repetint la política antiobrera del sindicalisme governamental de CCOO-UGT.

Quin és el dilema que necessita resoldre la burgesia basca?

La patronal, la burgesia industrial del País Basc necessita una solució urgent al problema salarial. Els salaris són més elevats que en la resta de l'Estat espanyol. I això no vol dir que la gran massa dels proletaris que venen la seva mercaderia força de treball al País Basc gaudeixi d'un poder adquisitiu superior als seus germans de classe en la resta de l'Estat burgès espanyol. Tot al contrari.

Llavors, si els salaris són més elevats, on es perd el poder adquisitiu? El poder adquisitiu es perd en els altíssims preus de l'alimentació, del vestit i del calçat existents al País Basc. L'alimentació i el vestit tenen uns preus al voltant d'un 30% superiors als de Madrid. Llavors, el boc expiatori està personificat en l'estructura del petit comerç familiar-tradicional que encara predomina majoritàriament en les viles i ciutats industrials d'Euskal Herria.

Per tant, el sacrificat, el paganini de la integració, de l'alliberament dels presos, del dret a l'autodeterminació, a l'autogovern, etc., al costat del proletariat, ÉS LA PETITA BURGUESIA COMERCIAL, els interessos econòmics de la qual hauran de ser immolats permetent l'obertura de les cadenes d'Hipermercats i de grans superfícies de les multinacionals basques, espanyoles, franceses, alemanyes, etc., tot això ben condimentat i posat en pràctica per la pròpia petita burgesia patriota, radical i responsable alhora, sacrificant fins i tot la butxaca dels comerciants a la recerca d'un ideal superior i sagrat que ha de ser propagat i difós: la reconstrucció de l'economia nacional basca. No s'oblidi que el País Basc és l'àrea més industrialitzada de l'Estat espanyol!

És conegut que des de fa 20 anys estan bloquejades les obertures de grans Hipers al País Basc, mentre que en la resta de l'Estat s'han generalitzat i ensenyorit de gran part del comerç familiar i petites cadenes.

La nostra hipòtesi no és una invenció: *"El govern basc té "hipers" en projecte per 23.000 milions. Eroski, Pryca, Filo i Vallehermoso lideren els establiments"* (Expansión, 14-12-1998).

La realització d'aquesta política que ajudi a desmantellar el comerç familiar és la prova de foc que hauran de superar Euskal Herritarrok-ETA-LAB, o morir, ajudant a dissoldre, des de dins, aquest organigrama antiquat sobre el qual se sustenta la defensa dels interessos de la petita burgesia comercial al País Basc. Deixant ben clar que no qüestionant el Mercat Únic Europeu, parlar d'autodeterminació o d'independència és parlar per parlar. La nació burgesa-l'Estat burgès s'encarna en la formació d'un Mercat únic amb pesos, mesures i monedes únics! No és això el que diu ser la Unió Europea i les seves patronals?

Segons Baltasar Erratzi, president de la patronal basca, Confebask: *"EH haurà d'adaptar la seva ideologia (...) a un sistema modern de pensar. No dubto que aquesta adaptació es produirà i tant de bo sigui a molta velocitat"* (Expansión, 14-12-1998). *"A més, esperem aconseguir un acord que condueixi a la pau laboral"* (Ibi). Sembla que no hi haurà moltes divergències teòriques amb Euskal Herritarrok que, en

el seu document fundacional de 48 pàgines, estableix el que segueix:

«No volem pugnes ni desafiaments entorn de l'euskara, l'ensenyament, la gestió nacional de la nostra economia, territorialitat... ni entre els abertzales. Al contrari, tots ells han de ser àmbits de col·laboració» (pàg., 13). És a dir, cap pugna ni desafiament en la gestió nacional de la nostra economia, sinó àmbit de col·laboració entre explotadors i explotats, entre víctimes i botxins, amb tal que es faci una gestió nacional, o sigui, una gestió capitalista. De manera que cal aconseguir *«un sistema educatiu que reviscoli la consciència nacional basca i desenvolupi la cohesió social»* (pàg. 25).

És possible que resulti més fàcil introduir al camell per l'ull d'una agulla que fer conviure en germanor veïnal i d'interessos als petits comerciants bascos amb el PRYCA, amb l'ALCAMPO, amb l'EROSKI, amb el Corte Inglés, etc.

Encara que és possible que als comerciants encara no els hagi comunicat ningú que, també, és el seu negoci el que se sacrifica en honor de l'anomenat interès nacional, el que es trasllueix d'ambients socials és un fort nerviosisme i un gran escepticisme per la incredulitat que causa el projecte d'integració o pacificació. De fet, es reconeix que *“els actes de violència de carrer s'han quadruplicat al País Basc des de les eleccions autonòmiques”* d'octubre (El País, 14-12-93). Els arquitectes de l'enèsima ABRAÇADA DE VERGARA és possible que al final d'aquest procés hagin d'utilitzar la força, la repressió, per dissoldre a la petita burgesia comercial que s'oposi a deixar-se engolir per les multinacionals del comerç. El primer paganini és el proletariat que hauria de treballar més a canvi d'il·lusions patriòtiques, havent de trencar amb aquest farcell burgès, reaccionari des de fa més d'un segle al País Basc, buscant la pròpia autodeterminació, la pròpia independència de classe en la manera de pensar i en la manera d'actuar, en la lluita reivindicativa i en la lluita política. Classe contra classe és el plantejament marxista. Assumint que els proletaris no tenen pàtria ni a Madrid, París, ni Bilbao i, per tant, no se'ls pot arrabassar el que no posseeixen.

EL COMUNISTA n°45 (2006)

Tornant al nacionalisme basc.

El nacionalisme basc és el fill pròdig del Vaticà, de la encíclica Rerum Novarum del papa Lleó XIII al 1891. Aquesta encíclica va obrir formalment la intervenció de l'església catòlica en la política parlamentària, autoritzant i promovent la formació de partits i sindicats catòlics. Fruit d'aquesta encíclica vaticana és la formació del PNV de Sabino Arana i del sindicat Solidaritat d'Obrers Bascos, com als anys 50 del segle XX es va formar ETA en una assemblea de capellans. Havent gaudit sempre de la protecció de l'església.

Quan ETA va fer públic el seu abandó de les armes el dia 5 de març de 2006, el comunicat dels prelats bascos, de l'església basca, *“PORTAVA UNA SETMANA REDACTAT I EN PODER DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL”* (El País, 28-3-06). Amb aquesta informació torna a estar tot al seu lloc. Segueix sent l'església el cervell i la xarxa del nacionalisme basc.

Joseba Segura, delegat de l'església basca amb els patriotes radicals i *“mediador en el diàleg entre el Govern i ETA en la treva de 1998-1999”* (El País, 2-4-06) declara:

“La confiança generada durant anys de contacte ens ha permès estar al corrent del que s'ha gestat” (lbi.).

“La decisió de l'alto-el-foc permanent és enormement compromesa per a ETA” (lbi.).

“Crec que aquesta vegada les expectatives raonables no es veuran frustrades, malgrat que les polèmiques estan garantides” (lbi.).

Si Joseba Segura afirma estar al corrent del que s'ha gestat després d'anys de contacte amb ETA, sent un ideòleg del catolicisme basc com l'és, torna a constatar la interdependència i la vida en comú d'ETA i església en seminaris, convents i sagristies.

En aquesta mateixa direcció, el president del PSOE basc, Jesús Eguiguren va assegurar: *“els fonaments d'aquest procés de pau estan molt ben construïts”* (El País, 27-3-06) Eguiguren *“ha mantingut en els últims quatre anys una interlocució sostinguda amb líders de la il·legalitzada Batasuna, entre ells Arnaldo Otegi, per aplanar el procés cap a la pau”*. *“Pel País basc serà l'obertura d'una època de pau i convivència. I per a Espanya, tancar l'última ferida pendent que tenia molt abans de la transició.”* (lbi.).

Els dos sectors dominants en la burgesia basca (nacionalisme-església i PSOE) ho tenen clar: segons afirmen ja està tot acordat, només faltaria anar posant-ho en escena.

En què pot consistir l'acord de fons? Si tornem a la matèria, a la font de poder, en el capitalisme la font de poders és l'economia, no la moral ni la policia ni la violència: què li va treure el PP a la burgesia basca per enemistar-se amb ella després de la lluna de mel de 1996-1999? Recordi's que el PNV va recolzar el primer govern d'Aznar-PP. Recordi's que el fruit d'aquesta estreta col·laboració va ser l'alto-el-foc o la treva llançada per ETA el setembre de 1998. Uns mesos després s'anunciava la fusió del Banc Bilbao Biscaia amb el grup bancari estatal Argentaria. Fusió en la qual el BBV dirigia i absorbia a Argentaria. ETA i Herri Batasuna van liquidar els atemptats i la kale borroka. El 28-29 de juliol de 1999 va aparèixer pintat el casc vell de Vitòria amb la consigna: *“HB, HB qui t'ha vist i qui et veu.”* [NDT. HB, HB quién te ha visto y quién te ve]. La integració d'HB en les institucions era un fet. La col·laboració de tot el nacionalisme amb el govern del PP era una realitat. El regal del grup Argentaria al BBV omplia finalment de satisfacció a la burgesia basca. La burgesia i l'alt funcionariat madrileny els acollien en la seva falda com a banquers, desprenent-se desinteressadament de la penúltima joia que els quedava.

Es va fer la fusió, marxant vent en popa i a tota vela, què va passar en aquesta fusió? El que va passar va ser que el govern-PP els havia posat un parany legal als burgesos bascos, que va consistir en que coneixia els fons del BBV camuflats a l'illa de Jersey a través de l'expert fiscal del BBV a nivell internacional Estanislao Rodríguez Ponga (aquest Ponga va ser agraciat després pel govern del PP amb el càrrec de Secretari d'Estat del Ministeri d'Economia).

L'alta burgesia basca va ser obligada a dimitir del Consell d'Administració del banc fusionat, quan va sortir a la llum el camuflatge dels fons a Jersey. El Banc d'Espanya i el Ministeri de Justícia van obrir un procés contra els 22 consellers provinents del BBV obligant a dimitir els que encara formaven part del consell del BBVA.

Amb aquest cop incruent el PP i els seus consellers en el BBVA procedents del grup Argentaria es van convertir en

majoria i van prendre la direcció del banc fusionat. Des de llavors, l'alta burgesia basca habituada a l'especulació financera espanyola i mundial està mancada de banc i dels fons, o actius aliens amb els quals especular. La justícia demana 4 anys de presó per a Emilio Ibarra, president del BBVA abans del cop.

Quan Joseba i Eguiguren parlen de pau i convivència donem per entès i assumit a Madrid i a Euskadi que els acords garanteixen la devolució del BBVA a l'alta i refinada burgesia basca. Això és el fonamental encara que ningú parli d'això públicament. Muntarà un altre escàndol el PP quan treguin els seus directius de la direcció del banc? És possible que munti una altra Endesa si abans no l'han fet saltar pels aires.

El xoc amb Madrid, tant de la burgesia catalana com de la basca conté arrels o causes econòmiques. És la llarga baralla per decidir quins grups financers-industrials controlen i governen l'alta economia financera i els Pressupostos Generals de l'Estat, de les Autonomies i dels Ajuntaments.

El terme nació és l'aurèola de MÍSTICA amb la qual totes les burgesies s'emboquen, es camuflen, per realitzar els seus negocis i les seves lluites, incruentes o cruents, per la defensa o la conquesta dels mercats. Els marxistes hem de tendir a utilitzar el terme Estat burgès en lloc del místic terme nació o pàtria. Deixant sempre ben clar, com ja va establir el *"Manifest del Partit Comunista" de 1848, que els "proletaris no tenen pàtria i, per tant, no se'ls pot arrabassar el que no posseeixen"*.

Després de la implantació del Capitalisme a nivell mundial, la classe proletària ha de denunciar tots els

nacionalismes (espanyol, basc, català, andalús, xinès, rus...) com antiproletaris i reaccionaris, que només busquen els seus negocis i l'ofec de les lluites classistes proletàries. Al segle XXI tots els nacionalismes són enemics de la classe obrera i de la Revolució Comunista Mundial!

A manera de conclusió, abril de 2017:

En la nostra època, l'època del capitalisme imperialista ultrarreaccionari, la petita burgesia no es deixarà la pell sobre l'asfalt. Intentarà promoure i llançar els obrers a xocs violents contra els cossos de l'ordre de l'Estat espanyol. Sense màrtirs i herois la petita burgesia nacionalista anirà desinflant-se i diluint-se en la seva vida quotidiana. Això sí, traficant sempre a través d'Ajuntaments i governs autònoms. Recomanem l'atenta lectura del "18è de Brumari" de Karl Marx per intentar comprendre l'actitud de la petita burgesia a través de la història.

L'anàlisi i la perspectiva que va projectar i va proposar el poderós diari "The Wall Street Journal" en 2006 sota el títol *"Balcanització d'Espanya"* sense una intervenció militar directa angloamericana a Catalunya i País Basc, almenys, encara, a curt termini, no sembla que hagi de realitzar-se; encara que sigui sempre una hipòtesi a tenir en compte i que pot ser portada a terme en un moment donat pels EUA o per altres potències eventualment.

Petita recapitulació dels articles anteriors sobre el "procés" català

A la revista "El Comunista" nº54, en l'article "*Per a Catalunya, Espanya o qualsevol país: nacionalisme burgès o revolució proletària*", analitzàvem: 1)La determinació de la situació històrica i econòmica concreta en l'àmbit en el qual es planteja aquest "moviment" nacionalista català així com aquesta situació a nivell mundial; 2)La determinació dels interessos reals que impulsen aquest desenvolupament mediàtic "pel dret a decidir" per part d'un sector de la burgesia i petita-burguesia catalana; 3)La determinació del posicionament del marxisme i l'internacionalisme proletari.

A la revista "El Comunista" nº55, en l'article "*Una lliçó del suflé nacionalista català*", vèiem l'abraçada entre David Fernández i Artur Mas, ridícula escenificació de la veritable abraçada política del socialxovinisme amb la petita, mitjana i un sector de la gran burgesia catalana. Des de llavors, com veurem, s'han produït moltes més abraçades entre aquests grups oportunistes de la petita-burguesia i els seus germans grans declaradament burgesos i nacionalistes.

A la revista "El Comunista" nº57, en l'article "*Notes sobre el suposat marxisme de la CUP*", analitzàvem l'aliança de la burgesia catalana amb la CUP-CC i els partits que la integren; i la manera absolutament vergonyosa com els autodenominats "anti-sistema" marejaven la perdiu fins que van votar a favor de la investidura com a president de la Generalitat de Carles Puigdemont (el successor designat per Mas) i van fer possible una altra vegada un Govern de "Junts pel sí" (Convergència Democràtica de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya), és a dir, de la fracció de la burgesia en el poder des de la transició, de la fracció de la burgesia que va massacrar al proletariat de Barcelona en els fets de maig del 37, de la mateixa fracció que directament i indirectament va governar Espanya des de principis del S. XX amb la Lliga Regionalista i ERC.

Característiques anti-històriques del "procés" català i les seves motivacions reals.

No repetirem aquí l'anàlisi desenvolupat en "El Comunista" nº54 (i en números anteriors) sobre les característiques anti-històriques del nacionalisme català. No obstant això, sí que cal recordar alguns dels seus trets fonamentals des de la perspectiva del marxisme i remetre'ns a les motivacions reals de l'actual "procés".

"Abans de res, cal distingir estrictament dues èpoques del capitalisme completament diferents des del punt de vista dels moviments nacionals. D'una banda, és l'època de la fallida del feudalisme i l'absolutisme, (...) D'altra banda, presenciem una època en què els Estats capitalistes tenen ja la seva estructura acabada, un règim constitucional fa temps establert i un antagonisme molt desenvolupat entre el proletariat i la burgesia; presenciem una època que podem anomenar la vigília de l'enfonsament del

capitalisme." (El dret de les nacions a l'autodeterminació, Lenin, 1905).

Serveixi aquesta cita de Lenin per a situar el moment històric actual en la segona de les èpoques del capitalisme, en l'època de la vigília de la caiguda del capitalisme, en la qual la burgesia ja no pot desenvolupar cap funció revolucionària i en la qual la ideologia nacionalista no és ja la bandera de la revolució anti-feudal sinó que es manté només als efectes de drogoaddicció de la classe obrera i per al seu enrolament com a carn de canó segons els interessos de la burgesia.

Probablement ningú discuteixi, però en qualsevol cas està demostrat amb dades materials i econòmiques, que la burgesia catalana està plena i materialment integrada a l'Estat espanyol que és alhora el seu mercat i la seva plataforma per vendre a l'exterior (juntament amb la integració d'aquest "Estat" espanyol a la Unió Europea i l'euro).

El nacionalisme català, com el basc, són anti-històrics ja que el producte material de la formació nacional (el desenvolupament del mercat interior, d'una moneda única, etc.) d'aquelles burgesies és precisament l'Estat espanyol, al que per altra banda no tenen intenció de renunciar. A ningú se li pot escapar que les burgesies catalana i basca conformen i han conformat sempre l'autèntica burgesia ESPANYOLA i que només en els últims temps se'ls ha afegit el grup "madrileny", crescut i forjat a l'empara dels ministeris. El nacionalisme espanyol per la seva banda és igualment reaccionari i anti-històric, verí pur per a la classe obrera de l'Estat espanyol.

Cal recordar la que ha estat la trajectòria històrica del nacionalisme català des que Pau Claris es fes vassall de França al 1641, passant per l'estatus diferenciat durant l'ocupació napoleònica (Catalunya va passar a ser part directa de l'Estat francès a diferència de la resta de la península), la pantomima de Prats de Molló, la proclamació retòrica de la "*República catalana dins la Federació Ibèrica*" al 1931 (Francesc Macià) i la no menys retòrica proclamació de "*l'Estat català dins de la República Federal espanyola*" al 1934 (Lluís Companys) per permetre a l'exèrcit prendre els carrers i controlar una situació prerevolucionària a Barcelona, el paper dirigent del nacionalisme català (i específicament de Josep Tarradellas) en l'evacuació dels membres de la burgesia de Barcelona i a la ferotge repressió - juntament amb els estalinistes i la dirigència anarquista - contra el proletariat d'aquesta ciutat en els fets de maig de 1937. És una trajectòria que dona compte del caràcter postís i anti-històric del nacionalisme català.

Els veritables motius que impulsen a aquest sector de la burgesia catalana (petita, mitjana i una part de la gran burgesia) a llançar aquesta campanya mediàtica no són ni remotament la intenció o necessitat d'un procés d'independència real sinó que són la disputa pel pacte fiscal, equiparació de l'impost de successions, la resistència a la penetració del capital de grans superfícies espanyol i europeu, la disputa pels horaris d'obertura del comerç, la desaparició de les caixes d'estalvis, etc. Tot això accentuat per la crisi de superproducció relativa de capitals que colpeja al capitalisme mundial.

La desaparició de les caixes d'estalvis és un fet fonamental per entendre l'acceleració del "procés" perquè ha tingut dos efectes principals: 1) enduriment de les condicions d'accés al crèdit per a amplis sectors de la petita i mitjana burgesia 2) desaparició del clientelisme vinculat a tota la xarxa de caixes d'estalvis. Cal no oblidar que l'existència de les caixes d'estalvi assegurava una participació directa en aquest clientelisme i en el repartiment de les prebendes a tots els sectors de paràsits parlamentaris i del sindicalisme democràtic subvencionat, a través de la seva participació estatutària en els seus consells d'administració. L'eliminació de les caixes d'estalvis ha suposat doncs un cop dur als dos sectors que es beneficiaven d'elles: a la petita i mitjana burgesia que accedia al crèdit a través d'elles, d'una banda, i, de l'altra, als representants parlamentaris d'aquesta petita i mitjana burgesia que s'havien enfilat a la gestió, repartiment i desfalc dels fons de les caixes d'estalvis. Les dues sub-espècies de sangoneres van rebre simultàniament un senyal per emprendre la marxa en defensa dels seus interessos. La bandera de la independència nacional és la disfressa adequada per a l'ocasió, disfressa que s'ha mantingut sempre disponible pels tremends beneficis que proporciona a tots els sectors de la burgesia l'agitació del nacionalisme espanyol, basc, català, gallec, cada un d'ells més reaccionari i rovellat.

La resposta de la burgesia en el Govern central de l'Estat espanyol no es va fer esperar i van començar a sortir a borbolls els escàndols de corrupció amb els que han mantingut a ratlla els grups de la mitjana burgesia que (cadascú a la seva manera) no s'han volgut sotmetre o s'han resistit al sacrifici imposat: especialment els grups vinculats al PP a València i Madrid així com tota la trama a Catalunya (família Pujol, cas Millet, 3%, finançament de CDC, etc.). Això, al seu torn, ha actuat de retroalimentació per a tot un sector per al qual l'única escapatòria a la presó és la separació de l'Estat espanyol.

Pel camí CiU s'ha partit en dos, quedant separats CDC i UDC. CDC (Convergència) esquitxada de corrupció per tot arreu, primer es va amagar sota la marca de "Junts pel sí", després es va transvestir a "Democràcia i Llibertat" i finalment s'ha metamorfosejat en "Partit Demòcrata Europeu Català" (PDECat).

Què podria convertir aquest procés postís en un moviment de més envergadura?

Tota aquesta comèdia pomposa i acovardida de la petita i mitjana burgesia catalana podria però convertir-se en un moviment de més envergadura si es donessin les circumstàncies següents:

1.- El suport d'alguna potència imperialista (EEUU, Rússia, la mateixa UE en un moment donat, Xina).

2.- Sobretot vinculat a l'anterior circumstància, l'oportuna aparició de "màrtirs" que motivessin la crida a una reacció massiva.

Hem de veure doncs els moviments dels patriotes catalans en les seves peregrinacions internacionals.

Posicionament de la UE

Excepte algunes manifestacions, corregides gairebé amb caràcter immediat, els diferents representants de la burgesia europea s'han mostrat sempre contraris a la separació.

"L'assumpte del què la senadora li ha consultat en la Comissió Mixta Congrés - Senat per a la Unió Europea, ha tingut com a resposta de Timmermans la defensa del funcionament democràtic d'Espanya, a més de dirigir la controvèrsia catalana "al marc constitucional espanyol." (El País, 31-03-2017)

"Les dues principals potències d'Europa, Alemanya i França, han estat explícites sobre la qüestió i en termes similars. El president francès, François Hollande, va dir al 2013 que "Catalunya és una regió d'Espanya, per tant és un tema intern d'Espanya i competència de la seva sobirania exclusivament". Al 2014 va insistir Hollande que "aquest és un assumpte que té a veure amb la sobirania espanyola i és Espanya qui ha d'abordar aquesta qüestió i no França. Nosaltres volem una Espanya forta, estable i aliada de França". Merkel, la cancellera alemanya, ha apuntat pel que fa a Catalunya, amb motiu de la cimera hispano-germana de setembre de 2015 a Berlín, que "cal respectar, garantir la sobirania nacional i la integritat territorial dels Estats." (El País, 13-04-2017)

És important assenyalar, com un element addicional que demostra el caràcter postís del moviment "separatista", que el nacionalisme català no té cap intenció ni capacitat de sortir de la UE: *"Andreu Mas-Colell, (...) en una trobada amb empresaris va assegurar: "no donarem cap pas que ens deixi fora d'Europa"" (Expansión, 20-02-2014)*

La posició de la UE és clara des de fa un temps *"Brussel·les deixa clar que si una regió declara la seva independència unilateralment queda fora de la UE" (Expansión 31-10-2012)* i encara més després de la declaració de sortida de la Unió Europea per part del Regne Unit: *"la cancellera alemanya, Angela Merkel, davant els participants del congrés europeu del Partit Popular celebrat a Malta ha defensat la "integritat territorial" dels estats. Angela Merkel ha afirmat davant dels populars europeus que "el principi d'integritat territorial no s'ha de posar a prova després de la Segona Guerra Mundial. (...) També el polonès Donald Tusk, president del Consell Europeu, en el mateix congrés ha lamentat l'existència dels "nacionalismes i separatismes que intenten debilitar la UE". (El Triangle, 31-03-2017)*

El pelegrinatge de Puigdemont pels EEUU

Davant aquesta resposta per part de la UE, el Partit Demòcrata "Europeu" Català ha anat a buscar els suports necessaris als EEUU com ja havia intentat Artur Mas el 2015.

En concret, Carles Puigdemont es va reunir el 27 de març amb 3 congressistes nord-americans: Eliot Engel (demòcrata, Nova York), Dana Rohrabacher (republicà, Califòrnia) i Francis Rooney (republicà, Florida).

Qui són aquests congressistes? "El Temps" del 02-04-2017 publica el següent resum: *"Engel forma part de l'elit*

demòcrata jueva de la ciutat de Nova York. Avui és el líder de la minoria demòcrata al Comitè d'Afers Exteriors de la Cambra de Representants. En el passat ha estat un ferm defensor de la independència de Kosovo i també un dels ferms aliats d'Israel dins de la jerarquia demòcrata.

Pel que fa a Rohrabacher, no és la primera vegada que s'involucra en la qüestió catalana. Cap del subcomitè sobre Europa del Comitè d'Afers Exteriors de la Cambra de Representants, Rohrabacher també va recolzar la independència de Kosovo. La seva amistat amb Putin l'ha portat a prendre sempre partit per Rússia - tant al 2008 en la guerra de Geòrgia, com en l'annexió russa de Crimea el 2014.

Finalment, Francis Rooney representa el sector conservador catòlic del Partit Republicà. Procedent del món de la construcció, Rooney és un dels grans donants dels republicans. Va ser ambaixador a la Santa Seu de 2005 a 2008, amb George W. Bush. "

Al dia següent, "Puigdemont es va reunir amb Ileana Ros-Lehtinen, Mario Díaz-Balart i Carlos Curbelo, tres congressistes republicans per Florida. Els tres formen part de la important minoria cubana de Florida i participen de l'ideari conservador republicà. (...) La figura d'interès de la reunió de Puigdemont és Ros-Lehtinen. Com Díaz-Balart, es tracta d'una congressista veterana que és una de les grans veus de la comunitat cubana de Florida. Va presidir el Comitè d'Afers Estrangers de la Cambra entre 2011 i 2013. Ros-Lehtinen vol mantenir les sancions i el bloqueig a Cuba, és ferma aliada d'Israel, però també una veu republicana a favor dels drets LGTBQ." (El Temps, 02-04-2017). "Per reblar el caràcter conservador de l'agenda de Puigdemont, el president de la Generalitat va mantenir una entrevista amb Arthur C. Brooks. Brooks presideix l'American Enterprise Institute - el think-tank conservador més important dels Estats Units." (El Temps, 02-04-2017).

Aquesta pelegrinació pels entorns més rovellats i conservadors dels Estats Units per part de Puigdemont va ser completada amb un viatge sorpresa i organitzat en secret el 7 d'abril de 2017. Puigdemont va mantenir una entrevista de 25 minuts amb Jimmy Carter, expresident dels EEUU.

Dos dies després, el 09-04-2017 *"El president rep al Palau el republicà Dana Rohrabacher i el demòcrata Brian Higgins, a més del cònsol Adam Smith"* (El Periódico, 07-04-2017). A això li va seguir la plantada d'aquests mateixos congressistes al Ministeri de l'Interior i a la Moncloa l'endemà:

"Dastis no rep els congressistes dels EEUU que es van veure amb Puigdemont després de la seva plantada a Moncloa i Interior.

Els congressistes Dana Rohrabacher i Brian Higgins van celebrar aquest cap de setmana diferents reunions amb el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, i altres institucions a favor i en contra de la independència de Catalunya. Els congressistes Rohrabacher i Higgins es van reunir diumenge amb el delegat del Govern a Catalunya, Enric Millo, que va revelar que el primer d'ells, president del subcomitè per a Europa del Congrés dels Estats Units, està a favor de la celebració d'un referèndum sobre la independència a Catalunya si "està clar que guanyarà el 'no'". (...) Els

congressistes també s'han reunit aquest cap de setmana, entre d'altres, amb una delegació de Societat Civil Catalana (SCC) i membres de Concòrdia Cívica i Empresaris de Catalunya." (Europa Press, 10-04-2017)

Posicionaments dels EEUU (abril de 2017):

No obstant això, tot aquest idil·li del nacionalisme català amb els EEUU ha tingut, de moment, un final abrupte i amarg pels venedors de pàtries catalans i més aviat favorable als venedors de pàtries espanyols.

L'Ambaixada nord-americana a Madrid ha emès el dimecres 12-04-2017 el següent comunicat:

COMUNICADO

España y Estados Unidos están unidos por la historia y los valores comunes que sustentan nuestra asociación. Trabajamos en estrecha colaboración en una serie de desafíos mundiales, incluyendo la promoción de la cooperación internacional, la paz y la seguridad y la prosperidad económica.

Desde el fomento del crecimiento económico mutuo hasta la lucha contra el ISIL y la prevención del extremismo violento, España es un aliado vital, socio y amigo de Estados Unidos.

Queremos reiterar que, como hemos comunicado en anteriores ocasiones, la posición del gobierno de Estados Unidos sobre Cataluña es que es un asunto interno de España. Estamos profundamente comprometidos a mantener la relación con una España fuerte y unida.

"Aquesta és pràcticament la mateixa frase que va utilitzar l'anterior president dels Estats Units, Barack Obama, quan Felip VI va visitar Washington el setembre de 2015: "En matèria de política exterior, estem profundament compromesos en mantenir una relació amb una Espanya forta i unificada", va dir llavors Obama, assegut al costat del Rei al Despatx Oval de la Casa Blanca." (El País, 12-04-2017)

També el Carter Center ha emès una nota de premsa el 12-04-2017 en què diu el següent: *"Al juliol de 2010, l'expresident dels EEUU Jimmy Carter, i la seva dona, Rosalynn, van visitar Espanya en les seves vacances familiars i van rebre el Premi Internacional Catalunya. En aquell moment, el president Carter va convidar els representants de Catalunya a visitar-lo a Atlanta. La setmana passada, i com a convidat de l'ex ambaixador dels EEUU Ambler Moss, el President Puigdemont va tenir la visita recíproca amb el President Carter a The Carter Center a Atlanta. La intenció del govern català de fer un referèndum d'independència va ser compartida amb el President Carter, i ell va explicar que ni ell ni The Carter Center podien ser involucrats amb aquesta qüestió."*

Pel que fa a les declaracions d'EEUU cal tenir sempre present les de Glaspie a Saddam Hussein i tenir en compte que en qualsevol moment poden canviar, després del muntatge corresponent. També llavors Glaspie va afirmar que no intervenien en qüestions entre àrabs i la resta de la història és ben coneguda.

També cal tenir en compte que els EEUU tenen un interès específic en desestabilitzar la UE i trencar-la si pot, però això no vol dir necessàriament que el seu pla estratègic passi per donar suport al procés "independentista" català, ni es poden menysprear els vincles creats en l'època del "Pacte de

les Açores" i la perspectiva de repetir un plantejament similar per part dels EEUU.

Pel que fa al tal Rohrabacher, que com hem vist apareix en el viatge d'anada i en el de tornada cal completar la informació donada dient que era l'encarregat de redactar els discursos de Ronald Reagan, que va combatre juntament amb els talibans a l'Afganistan i que és un fervent partidari tant de Donald Trump com d'una aliança d'Estats Units amb Rússia.

Després d'haver vist tota la roda de contactes i d'interessos imperialistes, per si fossin poc imperialistes les pròpies burgesies catalana i espanyola, tornem a una cita de Lenin que resumeix la situació:

*"La Gran Revolució Francesa va inaugurar una nova època en la història de la humanitat. Des de llavors i fins a la Comuna de París - des de 1789 fins 1871-, les guerres d'alliberament nacional, de caràcter progressista burgès, van constituir un dels tipus de guerra. **Dit en altres termes: el contingut principal i la significació històrica d'aquestes guerres van ser l'enderrocament de l'absolutisme i del feudalisme, el seu trencament i la supressió del jou nacional estranger. Per això eren guerres progressistes, i tots els demòcrates honrats i revolucionaris, així com tots els socialistes, van veure sempre amb simpatia, en aquestes guerres, el triomf del país (és a dir, la burgesia) que contribuïa a esfondrar o minar els fonaments més perillosos del feudalisme, l'absolutisme i de l'opressió dels pobles aliens. (...)***

Però imaginem que un propietari de cent esclaus combat amb un altre que en posseeix dos-cents, per una distribució més "equitativa" dels esclaus. És evident que emprar en aquest cas el concepte de guerra "defensiva" o de "defensa de la pàtria" seria falsificar la història i, a la pràctica, un recurs dels hàbils esclavistes, simplement per enganyar la gent senzilla, els petits burgesos i la massa ignorant. Així és com la burgesia imperialista d'avui, en la guerra actual entre esclavistes, per consolidar i intensificar l'esclavitud, enganya també als pobles valent-se de la ideologia "nacional" i del concepte de defensa de la pàtria." (El socialisme i la guerra, Lenin, 1916)

Condemna d'inhabilitació per dos anys per l'organització de la consulta del 9-N

Pel que fa als "màrtirs" que podrien donar noves ales al "procés" català, el govern de l'Estat capitalista espanyol s'està comportant amb peus de plom:

"Artur Mas s'ha convertit aquest dilluns en el primer president autonòmic condemnat per desobeir una resolució judicial. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha imposat a Mas la pena de dos anys d'inhabilitació per exercir càrrecs públics per organitzar la consulta independentista del 9 de novembre de 2014 malgrat que havia estat prohibida pel Tribunal Constitucional. (...) Els tres [Artur Mas, la vicepresidenta Joana Ortega i la consellera d'Ensenyament Irene Rigau] han estat absolts, en canvi, del delictes de prevaricació." (El País, 13-03-2017)

"A més de les penes d'inhabilitació, el tribunal - format pels magistrats Jesús Barrientos, Carlos Ramos i Eduard Rodríguez- ha imposat als excàrrecs del Govern català el pagament de multes: 36.500 euros per a Mas, 30.000 per a Ortega i 24.000 per Rigau." (El País, 13-03-2017)

Com és fàcil de veure, es tracta de penes irrisòries per a aquests representants de la burgesia catalana que, d'altra banda, no han motivat cap tipus de reacció apreciable al carrer per part de la petita i mitjana burgesia. Una mostra més del caràcter postís del nacionalisme català.

Diem que són penes irrisòries però suficients per fer vacillar als que han d'encarregar-se de la convocatòria del referèndum que segueix sense tenir data fixada. Una de les escenes còmiques és la discussió sobre quina Conselleria ha d'encarregar les urnes per al referèndum, relatada pel diari nacionalista català "Ara":

"Les urnes, tantes vegades erigides com a símbol del sobiranisme, s'han convertit ara en un mal de cap per al Govern. Segons ha pogut saber ARA per diverses fonts governamentals, el debat sobre com i quan s'ha de procedir a comprar-les - la Generalitat sap que en cas de referèndum unilateral no podrà comptar amb les que habitualment utilitza, propietat de l'Estat - ha generat tensions dins l'executiu. Fins al punt que el departament de Vicepresidència ja ha fet fa dies l'encàrrec verbal a Governació perquè liciti el contracte que ha de permetre comprar les urnes del referèndum - unes 8.200 si se segueix la mateixa estructura que en unes eleccions - però la Conselleria exigeix que li ho sol·liciti per escrit. (...) Avui es reunirà el Govern amb aquesta i altres qüestions sobre el referèndum per resoldre, i amb la fiscalia observant. El problema és saber qui assumeix la responsabilitat després que el Tribunal Constitucional (TC) ja hagi suspès el referèndum dels pressupostos i la partida de processos electorals. Tot i que les licitacions depenen oficialment de la premissa d'unes autonòmiques, en el moment que es faci efectiva la convocatòria del referèndum, totes les accions prèvies que hagin pogut servir per preparar-lo es convertiran en artilleria per la fiscalia. En el fons, la tensió per la compra d'urnes forma part dels recels mutus entre PDECat i ERC, que en privat s'acusen de no estar disposats a arribar fins al final en la convocatòria del referèndum per por d'inhabilitacions." (Ara, 11-04-2017)

Les rates fugen del vaixell i PDECat (Convergència) ja busca un candidat autonomista ...

A tot això, l'actual president de la Generalitat ha comunicat que no tornarà a presentar-se com a candidat a les properes eleccions:

"Ahir, el president de la Generalitat va tornar a manifestar en públic i davant un micròfon que això no es negocia. "L'any que ve no ho seré [president]", va dir a Ràdio Barcelona." (El País, 05-01-2017)

I en definitiva, el coordinador de PDECat es planteja presentar-se a les eleccions amb un candidat autonomista:

"Al PDECat, el partit que ha substituït Convergència, la successió de Carles Puigdemont i el futur del partit són temes candents. Així ho posen de manifest les converses que

els seus responsables mantenen en privat. Catalunya Plural ha accedit a enregistraments en exclusiva del dinar que va mantenir el responsable d'organització, David Bonvehí, amb electes i càrrecs del partit a la comarca del Bages, ocorregut el 31 de març. (...) Pel que fa al procés independentista i el referèndum anunciat, Bonvehí no descarta que pugui acabar bé, però sí que és conscient que poden celebrar-se noves eleccions catalanes abans que acabi, "enmig de la voràgine". Si és així, el número dos aposta per presentar un candidat "molt independentista". Però en el partit també es valora la possibilitat que el Procés pugui acabar sent "un desastre", en aquest cas, el PDECAT s'hauria d'adaptar abandonant les tesis independentistes i triant un candidat "autonomista".

La possibilitat de tornar a l'espai de l'autonomisme solucionaria a més un dels problemes que Bonvehí detecta: la "radicalitat" amb la que observen el partit els electors, que, segons opina, voten a Junqueras "per moderat".

Segons el coordinador, el PDECAT no pot ser "més radical que Esquerra o la CUP". Al contrari, Bonvehí opina que "molts votants de Duran [Josep Antoni Duran i Lleida, exlíder de l'extinta Unió] de bona fe han de votar" al PDECAT. (El Diario.es, 12-04-2017)

En aquesta perspectiva cal emmarcar la reunió que van tractar de mantenir en secret el President del Govern i el President de la Generalitat:

"Mariano Rajoy i Carles Puigdemont es van reunir en secret a la Moncloa el dia 11 de gener. Van dinar, van discutir cordialment i no van arribar a cap acord. El president de la Generalitat vol situar el referèndum d'autodeterminació al centre del diàleg. El president del Govern d'Espanya està disposat a negociar diverses reivindicacions dels governants catalans (la llista de 46 punts que li va lliurar Puigdemont en l'última reunió oficial que tots dos van mantenir), però no vol ni sentir parlar del referèndum. Va haver-hi reunió, però no hi ha oberta una negociació secreta. Per ara." (La Vanguardia, 23-02-2017)

I els social-xovinistes de la CUP-CC quin paper juguen?

Els social-xovinistes de la CUP-CC fan seguidisme polític i juguen el paper de suport a la petita i mitjana burgesia catalana de la qual ells mateixos formen part.

La CUP "ha garantit aquest dissabte el seu suport als pressupostos de la Generalitat del 2017 (...)

El conclave sabatí, a Vilafranca del Penedès va donar com a resultat una àmplia victòria del sí. Els representants de les assemblees territorials i de les entitats adscrites es van pronunciar per 39 a 22 i dues abstencions a favor de facilitar els comptes." (El Periódico, 28-01-2017). La funció de la CUP no és altra que canalitzar als sectors més radicalitzats de la petita-burgesia cap a la institucionalització i als grups obrers cap a la narcotització nacionalista:

"L'exdiputat de la CUP David Fernández ha defensat avui el paper de la mediació amb els Mossos d'Esquadra en els conflictes socials, que acaben amb protestes al carrer (...) "La negociació més dura és amb els teus", ha concedit Fernández, que ha atribuït a la "irresponsabilitat política" bona part dels

problemes que es viuen al carrer. (...) "Per a mi és un èxit estar aquí assegut. Si ens ho haguessin dit al 2013, segurament el senyor Fernández hagués rigut", s'ha felicitat l'inspector en cap dels antiavalots (BRIMO), Carles Hernández (...) "De l'absoluta desconfiança s'ha passat a una autèntica credibilitat", ha abundat Fernández sobre la mediació, que ha defensat la necessitat de "estendre ponts" i entendre el punt de vista de l'altre." (El País, 30-09-2017)

Quina és la posició de l'internacionalisme proletari davant aquesta situació?

La posició dels comunistes internacionalistes a Catalunya i a l'Estat espanyol no pot ser altra que la següent:

a) Ruptura amb tota manifestació de patrioterisme o nacionalisme: ja sigui espanyol, català, basc, gallec, andalús, aragonès, etc.

b) Màxim respecte per totes les llengües - incloses les de tots els companys immigrants procedents de fora de l'Estat espanyol - i cap tolerància als pretesos privilegis d'unes sobre les altres.

c) Rebuig de tota aliança amb la burgesia o la petita-burgesia.

d) Rebuig a tota annexió forçosa o a la participació en qualsevol guerra imperialista.

e) Exigència de la retirada de l'exèrcit espanyol d'Haití, de Somàlia, de l'Afganistan, del Líban, de Mali, de la República Centreafricana, etc.

f) Rebuig a la solidaritat amb l'economia d'empresa i amb l'economia "nacional" espanyola o catalana.

g) Derrotisme revolucionari contra la pròpia burgesia en temps de guerra comercial o militar.

h) Organització conjunta i internacional dels proletaris de totes les llengües: consolidació del Partit Comunista Internacional per a la revolució comunista a escala mundial.

i) Tota guerra entre fraccions de la burgesia espanyola (entre les fraccions madrilenya, catalana, basca, andalusa, etc.) o de la burgesia espanyola contra la burgesia d'altres països tindrà el caràcter de guerra imperialista per ambdues parts.

Si els treballadors haurem de matar i morir que sigui per la nostra causa, la causa de la revolució social: la classe obrera haurà d'aplicar la tàctica del derrotisme revolucionari, prenent les armes per lluitar contra la seva pròpia burgesia, per a l'enderrocament de la seva dominació i la instauració de la dictadura revolucionària del proletariat.

DESENVOLUPAMENT DE LES TENSIONS IMPERIALISTES MUNDIALS

La situació general de l'imperialisme segueix desenvolupant-se a través d'un increment de les tensions i posicionaments militars de les diferents potències com a mostra de la manca d'estabilitat de les accions d'uns i altres, enmig de l'aprofundiment de la crisi i del declivi econòmic dels EUA.

RELACIÓ EUA-XINA

Des de l'inici de 2017, les relacions entre els EUA i la Xina han passat de l'amenaça militar directa als comentaris aduldors de Trump cap a Xi Jinping.

"Els líders de Pequín han aconseguit aquesta setmana sembrar la inquietud entre els seus veïns. Dimarts van almar les autoritats sud-coreanes i japoneses amb l'enviament de vuit avions militars que van sobrevolar l'estret que separa els dos països. L'ahir van provocar el desassossec de les taiwaneses enviant diversos vaixells militars liderats pel portaavions Liaoning a l'estret que separa el continent de l'illa rebel, com defineixen Taiwan a Pequín. La flotilla va arribar fins a aigües territorials taiwaneses, i encara que no va entrar en elles, sí que va creuar la zona d'identificació de defensa aèria. Dimarts, el vol dels avions xinesos, durant diverses hores, per l'estret que separa Corea del Sud del Japó va provocar la reacció dels governs dels dos països." (El País, 12-01-2017)

"Després que el candidat a secretari d'Estat Rex Tillerson amenacés en la seva audiència de confirmació amb bloquejar l'accés de la Xina a les illes artificials que aquest país construeix en aigües en disputa al mar del sud, la premsa estatal adverteix que aquesta possibilitat provocaria una "confrontació" (...) Més bel·ligerant encara és el diari "Global Times", que generalment tendeix a posicions molt nacionalistes en política exterior. Aquest diari parla directament de la possibilitat d'una "guerra" "Si l'equip diplomàtic de Trump forja les futures relacions xino-estatunidenques com està fent ara, més val que les dues parts es preparin per a un enfrontament militar", sosté." (El País, 13-01-17)

En aquest context, *"Corea del Nord llança el seu primer míssil amb Trump a la presidència (...) Seül creu que el règim nord-coreà va llançar una "versió millorada" del míssil de mig abast Musudan, capaç de recórrer una distància d'entre 3.000 i 4.000 quilòmetres i arribar, per exemple, a les bases militars nord-americanes al Japó i a Guam, al Pacífic."* (El País, 13-02-2017)

Des de l'inici de la seva campanya electoral fins la data actual, Donald Trump ha passat d'afirmar que no es podia permetre que la Xina seguís violant els EUA, qüestionar la política d'una sola Xina i afirmar que imposaria unes taxes del 45% a totes les importacions xineses; a reconèixer la política d'una sola Xina i a dirigir missatges aduldors cap a Xi Jinping.

"Pequín ha infligit a Donald Trump la seva primera derrota diplomàtica. En una llarga conversa telefònica amb el president xinès, Xi Jinping, el nord-americà s'ha compromès a mantenir la política d'"una sola Xina", fet que representa un gir de 180 graus davant de declaracions anteriors. (...) L'oficina de premsa de la Casa Blanca, de la qual els comunicats sobre les converses de Trump amb líders internacionals en els últims

dies han estat breus i mancats de detalls, va anar més enllà i fins i tot va ressaltar el caràcter "extremadament cordial" de la xerrada. (...) Després del seu triomf en les eleccions de novembre, Trump havia precipitat l'ira de Pequín al participar en una trucada sense precedents amb la presidenta taiwanesa, Tsai Ing-wen, i plantejar pocs dies més tard, en una entrevista al Wall Street Journal, que condicionaria el seu respecte a la política d'"una sola Xina" només si Pequín feia concessions en altres àrees." (El País, 10-02-17)

Les accions efectistes dels EUA per intentar que la Xina controli el seu gos de presa, han consistit en el llançament de 59 míssils Tomahawk contra una base militar Síria durant la visita de Xi Jinping als EUA, el llançament a l'Afganistan d'una bomba pomposament anomenada la "mare de totes les bombes" per la propaganda ianqui i el desplaçament del portaavions Carl Vinson que desplaça 6.000 militars i 90 avions i helicòpters.

"Després d'uns dies de declaracions pujades de to entre Washington i Pyongyang, Xi va cridar al seu homòleg nord-americà per recordar-li que la Xina vol resoldre el problema nord-coreà "de manera pacífica", segons ha informat la televisió estatal CCTV. Trump ha confirmat la conversa a través del seu compte de Twitter: "La passada nit vaig tenir una molt bona trucada del president de la Xina pel que fa a l'amenaça de Corea del Nord", ha escrit aquest dimecres el líder nord-americà (...)" (El País, 12-04-17)

"El president Donald Trump ha dit que la seva contrapart xinesa Xi Jinping li va donar una classe d'història de Xina i Corea. En una entrevista amb The Wall Street Journal, Trump va afirmar que li va dir a Xi que ell creia que Pequín podria cuidar-se fàcilment de l'amenaça de Corea del Nord. El president dels EUA va dir que Xi li va explicar llavors la història de la Xina i Corea. "Després d'escoltar 10 minuts, em vaig adonar que no és tan fàcil", va dir Trump." (The Independent, 13-04-17)

L'estratègia dels EUA és la del gos bordador (però poc mossegador) que espera que la Xina actui i controli el seu gos de presa davant la possibilitat d'una escalada militar.

Tan sols uns dies després ha quedat demostrada l'estratègia del gos bordador cobrint-se de ridícul el capitalista Trump, al quedar al descobert a partir d'unes fotos que *"L'armada nuclear enviada per Trump a Corea del Nord va prendre el rumb contrari. La flota que els Estats Units va anunciar que es dirigia cap a la península de Corea va seguir la direcció contrària i es va dedicar a maniobres conjuntes amb Austràlia."* (El País, 19-04-2017)

D'altra banda, els EUA s'han retirat del Tractat de Comerç d'Àsia Pacífic, deixant amb això la porta oberta de bat a bat a l'expansió de la Xina a la regió. *"El president dels Estats Units, Donald Trump, va signar aquest dilluns una ordre executiva per retirar aquest país de l'Acord Transpacífic de Cooperació Econòmica (TPP, per les sigles en anglès), un ambiciós i polèmic tractat que busca donar forma al major bloc econòmic del món. (...) El TPP va ser subscrit el febrer de 2016 per 12 països que, junts, representen el 40% de l'economia mundial i gairebé un terç de tot el flux del comerç internacional."* (BBC, 23-01-17)

"Un dia després que el nou president dels Estats Units, Donald Trump, signés la retirada del seu país de l'Acord

Transpacífic de Lliure Comerç (TPP, en les seves sigles en anglès), la Xina va donar aquest dimarts un pas endavant per prendre-li el relleu i liderar la integració econòmica i l'eliminació d'aranzels en aquesta regió, la més dinàmica del planeta. (...) Davant del TPP, Pequín ha desenvolupat l'Acord Integral i Econòmic Regional (RCEP, en les seves sigles en anglès), que inclou 16 països: els membres de l'Associació de Nacions del Sud-est Asiàtic (Asean) més la Xina, Austràlia, Nova Zelanda, Japó, Corea del Sud i l'Índia. Juntament amb aquesta aliança, Pequín impulsa l'Àrea de Lliure Comerç d'Àsia-Pacífic (FTAAP, en les seves sigles en anglès), que inclou 21 països del Fòrum de Cooperació Econòmica APEC, on EUA també hi figura." (ABC, 24-01-2017)

RELACIÓ EUA-RÚSSIA

Al novembre de 2016 *"El president rus, Vladímir Putin, i el seu homòleg electe dels EUA, Donald Trump, van acordar ahir "normalitzar" les relacions bilaterals i buscar una "cooperació constructiva", així com col·laborar en qüestions d'interès mutu, especialment la lluita contra l'"enemic comú" que suposen el terrorisme internacional i l'extremisme, ha informat el Kremlin en un comunicat. (...) En la seva conversa, Putin i Trump "no només van estar d'acord en l'estat totalment insatisfactori de les relacions bilaterals", sinó que van manifestar el seu "suport" a actius esforços conjunts per normalitzar les relacions i buscar una cooperació constructiva en el més ampli espectre possible", va destacar el Kremlin. (...) El president electe va assegurar a Putin, segons la seva nota, que té "moltes ganes de mantenir una relació forta i duradora amb Rússia".*" (El País, 15-11-2016)

Després del suport manifest de Rússia a la campanya de Trump als EUA i d'aquestes promeses de col·laboració, les relacions polític-militars entre Rússia i els EUA s'han tornat agres de nou.

"Rússia i l'Iran adverteixen als Estats Units de represàlies si torna a atacar Al-Assad. (...) El centre de comandament conjunt de les tropes aliades del president sirí, Bashar Al-Assad, en el qual s'inclouen forces de Rússia, Iran, Hezbollah i diverses milícies afectes al règim, han advertit els Estats Units que respondran amb la força si torna a atacar Síria (...). La nota afegeix que la presència de militars d'Estats Units al nord del país és il·legal i subratlla que això els converteix en "forces d'ocupació". Les forces integrades en aquest comandament unificat asseguren que redoblaran el suport a l'exèrcit sirí com a conseqüència de l'atac dels Estats Units." (El País, 9-04-17)

Quina pot haver estat la motivació d'aquest canvi de rumb aparent pel que fa a la promesa de Donald Trump de no involucrar-se en guerres a l'estranger? A què es deu l'atac a interessos russos després de totes les promeses d'idil·li realitzades durant la campanya i a l'inici del mandat?

"En la seva compareixença davant la Cambra de Representants, el director de l'FBI, James Comey, no només ha desmentit avui l'acusació de que Barak Obama hagués gravat a Donald Trump, sinó que va admetre que el seu departament investiga els suposats nexes entre el Kremlin i l'equip del multimilionari per derrotar Hillary Clinton. Unes indagacions la mera existència de les quals posen contra les cordes al mandatari i ressusciten l'espectre de Vladímir Putin a la Casa Blanca. (...)

Dos comitès parlamentaris i el mateix FBI investiguen la trama russa. El primer pas en aquest gegantí cercol s'ha donat avui a la Cambra de Representants. El seu Comitè d'Intel·ligència, sota control dels republicans, va cridar a declarar a Comey i al director de l'Agència de Seguretat Nacional, l'almirall Michael S. Rogers. (...) Al febrer, el conseller de Seguretat Nacional, Michael Flynn, va haver de dimitir al saber-se que va ocultar que havia negociat amb l'ambaixador rus a Washington la resposta a les represàlies d'Obama." (El País, 21-03-2017)

L'individu-titella Donald Trump ha de plegar-se a la política d'Estat del capitalisme dels EUA, a risc d'acabar a la presó juntament amb la seva camarilla. I la política d'Estat de la burgesia ianqui consisteix en intentar mantenir la seva intervenció militar al món.

D'altra banda, Rússia no para d'avançar en la consolidació de relacions estretes amb Turquia (Estat membre de l'OTAN):

"Rússia i Turquia bombardegen juntes l'Estat Islàmic a Síria. (...) El 12 de gener de 2017 representants de les Forces Aeroespacials de Rússia i de les Forces Aèries de Turquia van signar un memoràndum sobre la prevenció d'incidents i per garantir la seguretat dels vols de les seves aviacions durant les operacions a Síria. Aquest document crea les bases per dur a terme accions conjuntes a Síria, amb l'objectiu d'eliminar grups terroristes internacionals", explica Rudskói a Moscou. "Avui les Forces Aeroespacials de Rússia i les Forces Aèries de Turquia estan realitzant la seva primera operació aèria conjunta (...)." (La Vanguardia, 19-01-2017)

També segueix la guerra cibernètica entre Rússia i els EUA, posant de manifest l'espionatge creuat entre totes les potències capitalistes:

"Wikileaks va publicar més de 8.700 documents confidencials del centre d'intel·ligència cibernètica de la CIA, i va exposar tècniques i eines que transformen telèfons intel·ligents, televisors i altres aparells electrònics connectats a internet en equips d'espionatge per control remot.

Un televisor Samsung, per exemple, pot utilitzar-se per gravar converses. Els iPhones d'Apple, els telèfons Android de Google, Linux i els sistemes operatius de Windows-XP, 7 i Vista 7 són vulnerables a aquesta pirateria a favor de la CIA.

(...) Rússia ha estat la gran proveïdora de contingut a Wikileaks. Ho asseguren 17 agències d'intel·ligència nord-americanes que han provat com, durant la passada campanya electoral, hackers russos van piratejar milers de correus electrònics del partit demòcrata i els van oferir al portal que dirigeix Julian Assange (...)." (La Vanguardia, 08-03-2017)

UNIÓ EUROPEA

Esperonada per la victòria de Trump als EUA, la burgesia britànica ha iniciat formalment la seva separació de la UE: *"La primera ministra del Regne Unit, Theresa May, ha signat la carta mitjançant la qual el Govern britànic notifica a la Unió Europea el seu desig d'iniciar el procés de retirada de la organització regional. En aquesta missiva, el Regne Unit invoca l'article 50 del Tractat de la UE (TUE), més conegut com a Tractat de Lisboa, que recull el dret dels estats membres a abandonar el bloc comunitari i n'estableix unes normes mínimes."* (El Periódico, 29-03-2017)

La burgesia alemanya i europea en general, de totes maneres, no preveuen arribar a cap acord sobre la seva futura

relació amb Gran Bretanya sense abans aclarir i concretar la seva separació. "El Regne Unit vol negociar la seva sortida de la UE i el futur acord entre tots dos de manera paral·lela, qüestió a la que molts dels 27 països s'hi oposen. Angela Merkel, una de les veus autoritzades en les negociacions amb el Regne Unit, ja ha avisat a May que "Primer ha de quedar clar com sortirà el Regne Unit de la UE" i després es negociarà l'acord futur." (La Vanguardia, 29-03-2017)

En realitat, a la burgesia europea li pot finalment beneficiar la situació creada pel Brexit, atès que la principal funció del Regne Unit a la UE era precisament fer de contrapès d'Alemanya i frenar la integració econòmica, política i militar de la UE. En aquest sentit, la burgesia europea ha començat a donar passos cap a la integració militar: "La UE crea un centre de comandament militar comú. La nova cèl·lula, embrió d'un possible quarter general europeu. (...) El canvi és abans de res simbòlic. El nou centre de comandament, en el qual treballaran unes 30 persones, assumirà el control de les tres missions de formació militar que la Unió té en marxa a Mali, Somàlia i la República Centreafricana i que compten amb 600 efectius. El Comitè Polític i de Seguretat (COPS), format pels ambaixadors dels Vint-i-vuit, tindrà el seu control polític i estratègic." (La Vanguardia, 07-03-2017)

Les tensions militars creixents porten al govern socialdemòcrata i ecologista de Suècia a reinstaurar el servei militar, incorporant les dones també com a carn de canó, demostrant que la socialdemocràcia és la millor servidora dels interessos guerrers del capital: "Suècia recupera el servei militar per la tensió amb Rússia al Bàltic. (...) La mesura, anunciada pel Govern de coalició entre socialdemòcrates i verds, implica que 13.000 joves nascuts el 1999, homes i dones (per primera vegada), seran cridats per l'exèrcit el proper 1 de juliol." (La Vanguardia, 03-03-2017)

"La Xina es va convertir l'any passat per primera vegada en el principal soci comercial d'Alemanya, sobrepassant el tradicional líder en aquest rànquing, Estats Units, va informar a la Cambra Alemanya de la Indústria i del Comerç. Segons les seves pròpies xifres d'importacions i exportacions, França es va mantenir en segona posició i els EUA va caure fins al tercer lloc." (La Vanguardia, 28-01-2017)

"El Parlament Europeu aprova el polèmic pacte comercial amb el Canadà. L'acord comercial entre la Unió Europea i el Canadà posarà fi al 99% dels aranzels actuals sobre els seus intercanvis (per exemple, cotxes i tèxtils europeus), amb quotes i excepcions per a sectors sensibles com la carn bovina i porcina. (...) Les empreses europees podran accedir a les licitacions públiques en tota l'administració canadenc. (...) Part del CETA s'aplicarà provisionalment des de l'abril, un cop que el Parlament canadenc li doni llum verda. Per part de la UE ha de ser ratificat per més de 30 parlaments nacionals i regionals (...). Qualsevol vot en contra acabaria amb el pacte, negociat durant vuit anys." (La Vanguardia, 16-02-2017)

"El Bundesbank, el banc central alemany, va repatriar durant 2016 un total de 216 tones d'or, un 2,8% més que l'any anterior, que van ser dipositades a Frankfurt, on Alemanya atresora ja el 47,9% de les seves reserves del metall preciós, segons ha informat l'entitat.

En concret, durant l'any passat el banc central alemany va fer tornar a Alemanya des de la Reserva Federal de Nova York un total de 111 tones d'or completant així el seu objectiu de

repatriar 300 tones fins aleshores protegides als EUA, on el país germànic mantindrà el 36,6% de les seves reserves d'or.

Així mateix, el Bundesbank va repatriar 105 tones d'or des de París, on encara conserva unes 91 tones d'or, equivalents al 2,7% de les seves reserves, que la institució té previst fer retornar a Alemanya aquest any.

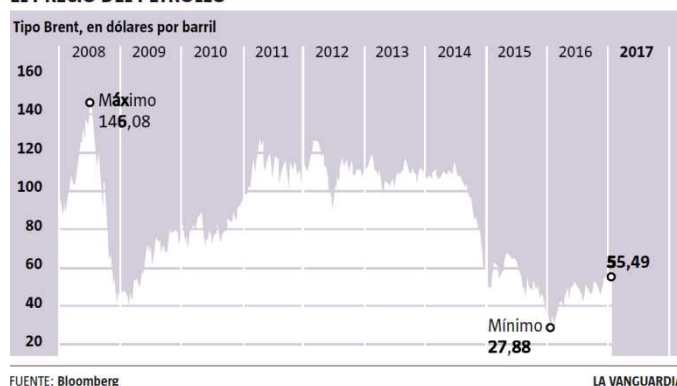
(...) A més de Nova York i París, el Bundesbank manté el 12,8% de les reserves d'or d'Alemanya dipositades a Londres. Les reserves d'or d'Alemanya arribaven les 3.378 tones, que a finals de 2016 tenien un valor d'uns 119.300 milions d'euros, el que les converteix en les segones majors reserves d'or a nivell mundial, només per darrere de les nord-americanes. D'aquesta manera, l'or representa dues tercers parts de les reserves en divises d'Alemanya, mentre que la resta es compon de moneda estrangera i drets davant del Fons Monetari Internacional (FMI)." (Europa Press, 09-02-2017)

IRAN-OPEP-EUA

"L'Iran ha recuperat 40.000 milions gràcies a l'acord nuclear. Les exportacions de petroli havien baixat fins a un milió de barrils diaris en el moment de la posada en marxa de l'acord, al gener de 2016, i ara, al gener de 2017, segons Rohani, l'Iran exporta 2,7 milions de barrils diaris. A més, compta amb l'autorització aprovada per l'Organització de Països Exportadors de Petroli (OPEP) el passat 30 de novembre a Viena per incrementar la producció fins als 3,7 milions de barrils al dia. (...) Des del desenvolupament de l'acord, l'Iran ha recuperat 30.000 milions obtinguts per la venda de petroli que les sancions li impedièren repatriar. (...) Renovació de la flota d'avions civils. Després de gairebé quatre dècades, l'Iran va rebre el passat dimecres el primer Airbus 321 sobre el total de 100 aeronaus que ha encarregat a aquesta companyia. A més el passat mes de desembre Boeing va anunciar la venda d'altres 50 avions a Homa, la companyia aèria de l'Iran de la qual la primera entrega està prevista per al 2018." (El País, 16-01-2017)

D'altra banda, "l'Iran ha descobert noves reserves de petroli que ascendeixen a uns 15.000 milions de barrils, segons un comunicat publicat ahir per la Companyia Nacional Iraniana de Petroli." (La Vanguardia 06-02-2017)

EL PRECIO DEL PETRÓLEO

"L'OPEP compleix la retallada de producció del petroli però Estats Units dispara el fracking. (...) De fet només EUA entre aquests tercers països va ser suficient per compensar l'ajust realitzat per l'OPEP. En concret, entre febrer i març el gegant americà va afegir 170.000 barrils a la seva oferta diària,

desbordant l'esforç de l'OPEP. (...) Les companyies nord-americanes estan tornant a elevar els seus pressupostos d'inversió i ja han reactivat gairebé 400 camps (la majoria de fracking) l'últim any, duplicant la xifra de 2016 gràcies a l'ajust dels costos operatius." (Expansión, 13-04-2017)

"On es situa avui el llindar de rendibilitat del petroli de shale? Doncs d'acord amb un informe de la consultora Rystad Energy, el 2015 aquest variava entre poc més de 40 dòlars a Dakota del Nord i una mica més de 55 dòlars a Texas. (...) Estem parlant d'una millora de l'eficiència que entre el 2013 i el 2015 va ser capaç de reduir uns 30-40 dòlars per barril els costos d'extracció" (La Vanguardia, 23-01-2017)

Repsol ha anunciat el descobriment d'un nou jaciment a Alaska "les llicències s'estan tramitant per començar l'explotació el 2021 amb un potencial d'extracció de 120.000 barrils al dia, dels quals el 49% corresponen a Repsol i el 51% a Armstrong Energy. (...) Aquest nou descobriment a Alaska és especialment significatiu perquè es produeix en un moment en què escassegen. (...) La raó és, segons l'estudi, que les companyies frenen les exploracions (...). L'any passat hi va haver 174 a tot el món, enfront de la mitjana de 400 a 500 per any que hi va haver fins a 2013." (La Vanguardia, 11-03-2017)

SECTOR AUTOMOBILÍSTIC

Al sector automobilístic, l'atac dels EUA contra VW no ha aconseguit enfonsar ni de bon tros els capitalistes alemanys:

"VW desbanca al 2016 a Toyota com a líder mundial en vendes." El grup alemany compensa l'efecte del 'dieselgate' amb el creixement a la Xina." (La Vanguardia, 07-03-2017)

"VW presenta el prototip del seu cotxe autònom (...) que es controla a través d'un comandament a distància i respon a ordres de veu." (La Vanguardia, 07-03-2017)

"El nou VW E-Golf arriba fins als 300 km/h. La segona generació de l'elèctric duplica el seu abast (...)." (Cinco Días 14-04-2017)

No obstant això, els EUA (GM) sí que han hagut de capitular a Europa i cedir Opel al capitalisme francès PSA (Peugeot-Citroën): "GM, en desprendre's de la seva marca alemanya (que posseïa des de 1928), es treu de sobre una empresa que no aconsegueix beneficis des de 1999 i que li ha suposat uns 15.000 milions de dòlars de pèrdues agregades. (...) Pel que fa a GM, pràcticament surt d'Europa." (La Vanguardia, 07-03-2017)

Finalment, ara li toca el torn a Fiat Chrysler "L'agència encarregada de la protecció del medi ambient (EPA) acusa ara al grup Fiat Chrysler d'haver desenvolupat un sistema informàtic que permet enganyar els controls de les emissions. (...) La companyia s'enfronta a una multa màxima de 4.630 milions de dòlars" (El País, 13-01-2017), en el que no és més que la demostració que en el capitalisme el guany imposa qualsevol crim i intoxicació del medi ambient que sigui

necessari i que la concurrència s'encarrega d'assegurar que totes les empreses han de recórrer als mateixos mètodes per intentar superar els competidors.

TECNOLOGIA

Des del punt de vista del desenvolupament tecnològic, el Cinco Días de 12-04-2017 publica la següent taula en la qual es desglossa el nombre de robots instal·lats a cada àrea.

	2014	2015	2016	2017 *
Amèrica	32.616	38.134	40.200	50.700
Àsia-Austràlia	134.444	160.558	190.200	285.700
Europa	45.559	50.073	54.200	68.800
França	2.944	3.045	3.300	4.500
Alemanya	20.051	20.105	21.000	25.000
Itàlia	6.215	6.657	7.200	9.000
Espanya	2.312	3.766	4.100	5.100
Àfrica	428	348	400	800
Nombre de robots despatxats l'any per zona geogràfica Cinco Días, 12-04-17; * (previsió)				

És evident l'acumulació de capacitat productiva i, especialment, la seva acumulació a Àsia; que es ve a sumar a la ja excessiva superproducció relativa de capitals a nivell mundial.

Aquest diari burgès publica el resultat del "profund" anàlisi realitzat per uns economistes:

"Els economistes conclouen que la robotització té conseqüències negatives sobre l'ocupació i els salaris, si més no a curt termini (...)." (Cinco Días, 12-04-2017)

En la seva piadosa conclusió, els economistes de la burgesia s'obliden d'afegir que això només passa perquè aquest desenvolupament incondicional de les forces productives està encotillat al fi limitat i mesquí de l'acumulació per l'acumulació, i que mentre existeixi el capitalisme no només tindrà conseqüències negatives sobre l'ocupació i els salaris sinó que és també el combustible inflamable que s'acumula i que esclata aquí i allà a l'arena del capitalisme mundial -com hem vist en l'exposició de fets d'aquest article- preparant el terreny i exigint l'esclat de la tercera guerra mundial.

I també s'obliden d'afegir que aquesta robotització és la base material per a la reducció dràstica de la jornada laboral, per a la superació i abolició del règim mercantil i d'empresa, per a la satisfacció plena de les necessitats humanes simultània a la reducció del turment del treball, per a l'abolició de l'explotació del treball assalariat i el naixement d'una societat sense classes i sense Estat; si el proletariat mundial aconsegueix oposar a la guerra mundial de la burgesia l'alternativa de la revolució comunista mundial.

DISPOSEM DE VELS TEXTOS DEL PARTIT

TRADUÏTS AL CASTELLÀ:

- **En defensa de la continuidad del programa comunista (tesis de 1920 a 1966)**
- **O preparación revolucionaria o preparación electoral (1920 tesis abstencionistas, etc.)**
- **El izquierdismo enfermedad infantil del comunismo, condena de futuros renegados (1960)**
- **Propiedad y capital (1947-48 en Prometeo)**
- **Comunismo y fascismo (1920-1924)**
- **El pensamiento de Mao**
- **Diálogo con Stalin (crítica al xix congreso del pcus-1952)**
- **Diálogo con los muertos (crítica al xx congreso del pcus-1956)**
- **Volumen de la historia de la izquierda comunista (hasta 1919, publicado en 1963)**
- **Clase, partido y estado en la teoría marxista (1952-53)**
- **Rusia y revolución en la teoría marxista-publicado en 1954-55 (recorre la formación de Rusia hasta 1913)**
- **Elementos de economía marxista**
- **Partido y Clase**
- **Los fundamentos del comunismo revolucionario**
- **El proletariado y la guerra imperialista**
- **Teoría marxista de la moneda**
- **El programa revolucionario de la sociedad comunista elimina toda forma de propiedad (Reunión de Turín 1-2 de junio-1958)**
- **La sucesión de las formas de producción en la teoría marxista**
- **Lecciones de las contrarrevoluciones**
- **Las grandes cuestiones históricas de la revolución en Rusia – Estructura económica y social de Rusia 1913-1957**
- **Fuerza violencia y dictadura en la lucha de clase**
- **Serie de textos sobre el activismo**
- **Factores de raza y nación en la teoría marxista**

VENEÇUELA EL PARTIT DE L'EXÈRCIT-CHAVISME EXERCEIX INTEL·LIGENTEMENT LA SEVA DICTADURA BURGESA AMB EL CONTROL DE LA PDVSA

Un reflex important del deteriorament o degeneració representat pel partit de l'exèrcit o chavisme en la societat capitalista veneçolana el dicta el nombre d'assassinats als carrers i centres oficials de ciutats, pobles i carreteres del país.

Abans de ser definit com a boliviarià, al 1990 l'estadística oficial va comptabilitzar 2.474 assassinats, al 1992 3.366 assassinats, al 1998 (abans del govern del comandant Chávez) van ser 4.550, al 2010 amb Chávez president ja van arribar als 17.600 assassinats, al 2015 es van superar els 28.500 assassinats en la societat capitalista veneçolana.

Amb aquestes dades colpidores i en el curs d'un creixement continuat sota l'anomenat chavisme, de 1999 a 2015, passen els assassinats de 4.500 a 17.600 al 2010 i a més de 28.500 al 2015, aquesta societat veneçolana cal que se l'anomeni la societat dels MALANDROS (delinqüents), societat degenerada i en putrefacció anti-comunista, anti-socialista i anti-obrera per antonomàsia.

És molt possible que aquest riu de sang obrera (els morts o assassinats, en més d'un 90%, els posa la classe obrera i els seus fills quan surten al carrer) no els sigui suficient als chavistes europeus, llatinoamericans i veneçolans per aturar-se un moment, observar aquesta pau dels cementiris i preguntar-se què falla a la república bolivariana, què falla al chavisme, quins sentiments humans, quina defensa de la vida obrera es cultiva des del governant partit de l'exèrcit: Aquesta societat burgesa capitalista és una monstruositat que mereix ser matada i enterrada per la veritable revolució proletària classista i internacionalista!

Empobriment massiu

En un estudi conjunt de la Universidad Central de Venezuela, la Católica Andrés Bello i la Simón Bolívar, es revela que les llars pobres a Veneçuela es van duplicar; del 48% que hi havia al 2014, es va passar al 81,8% al 2016. La "Misión Barrio Adentro" va decaure des de 2,6 milions a 1,8 milions de

veneçolans al 2016. Ara 8 de cada 10 enquestats diuen necessitar programes socials per viure.

Aquesta situació econòmica-social, amb una misèria cada vegada més extensa i més profunda i persistent en el temps condueix i empeny a la desesperació: "Durant la setmana passada van morir cinc persones per haver ingerit 'yuca amarga' en el sector Isaías Medina Angarita, situat a Catia" (El Nacional, 20-02-2017). Però hi ha problemes generals molt més greus:

La Malària fa més de 30 anys que havia desaparegut de Veneçuela, al 2016 es van produir més de 240.000 casos. Els nens morts al néixer van ser uns 10.400. Les mares mortes en el part van superar les 500.

Causes? La "Canasta Básica" (cistella bàsica) a l'abril va arribar als 920.000 BF per una família de 5 membres. El salari mínim que cobra el 85% dels treballadors i pensionistes és de 43.000 bolívares, el 5% de la cistella bàsica. La "Canasta ticket" va arribar a 103.000 bolívares, però aquest plus no el cobren ni els pensionistes ni la gran part dels treballadors.

Al març van tornar a pujar el 50% els bitllets de transport, l'aigua, la gasolina, etc. Un kilogram d'arròs costava 5.000 bolos (bolívares); 4000 els spaghetti; un protector gàstric 5.700 bolos...

Tota aquesta política d'emissió massiva de paper moneda, o sigui, ultrainflacionista, colpeja violentament els esclaus assalariats, ja que la burgesia del partit de l'exèrcit-chavisme obliga a pujar els preus quasi diàriament, mentre que, en comparació, els salaris no pugen.

Com s'ha arribat a aquesta situació en el Kuwait llatinoamericà?

Els ingressos per exportació del petroli han sigut gegantins. En les dues taules següents es reflecteixen les exportacions:

Exportaciones de bienes desde Venezuela

1997-2012

Any	\$MM Utilitzats	\$MM Export petroleres	\$MM Export privades no petroleres	Població	\$ Prom. Cistella Ven
1999	19.446	16.735	4.228	23.867.393	15,35
2000	24.991	27.874	5.655	24.310.896	24,94
2001	27.910	21.745	4.922	24.765.581	18,95
2002	22.057	21.532	5.249	25.219.910	21,35
2003	16.557	22.029	5.201	25.673.550	24,39
2004	26.429	32.871	6.797	26.127.351	32,96
2005	35.327	48.143	7.573	26.577.423	46,15
2006	42.144	58.438	6.772	27.030.656	55,21
2007	53.253	62.640	6.370	27.483.208	64,74
2008	61.122	89.128	6.010	27.934.783	86,49
2009	55.000	57.610	3.326	28.350.000	56,00
2010	57.600	62.317	3.469	28.775.000	70,00
Total	-	519.942	65.572	-	-

És a dir, en 12 anys (1999-2010) van tenir uns ingressos per exportació de 585.000 milions de dòlars, més 2011-12-13-14 i 15, amb una mitjana d'uns altres 60.000 milions anuals sumen 300.000 milions més, ens donen uns ingressos de 900.000 milions de dòlars. Com se'ls han fumats? Com se'ls han beguts? On els han guardats, els governs del partit de l'exèrcit-chavisme?

La producció d'acer de Sidor està per sota del 20% de l'utilització de la seva capacitat productiva. L'alumini, per sota del 35% de la seva capacitat. Les mines d'or d'Inerven no arriben a produir ni 1 tona a l'any, quan fa 10 anys produïen més de 14 tones anuals. Així està tota o quasi tota la producció, el que demostra que al partit de l'exèrcit se li dona molt bé reprimir els treballadors, però es comporten com a rentistes agraris o talladors de cupons a les borses a l'hora d'organitzar la producció.

En aquestes circumstàncies, aquest grup parasitari de governants, com ho és el partit de l'exèrcit a qui tant agrada especular i robar els dòlars de l'exportació de petroli, no deixarà

els càrrecs voluntàriament. Abans provocaran més d'un bany de sang de treballadors una vegada l'oposició (perfecta continuadora de la política del govern) aconseguirà arrossegar les masses obreres dels "cerritos" a l'enfrontament amb l'exèrcit. Aquesta és la tesis que ve proposant Capriles des de fa uns dos anys.

La classe obrera no ha de fer-li la feina bruta a l'oposició burgesa. No ha de posar la seva sang ni les seves vides. La història ensenya: "sacudón" o "caracazo", més de 3.000 morts van caure sota la repressió d'"adecos" i "copeyanos", Causa R i ex-guerrillers, amb els actuals chavistes dirigint la repressió. Si és necessari demà es tornaran a unir i ho tornaran a repetir!! Que ningú oblidí aquesta lliçó on ens van ensenyar l'antiga dita: la lletra amb sang entra! A baix el capitalisme! A baix el partit de l'exèrcit i el seu govern-chavisme! A baix l'oposició burgesa! Preparem la lluita obrera classista i la revolució comunista internacional!

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN LA PREMSA COMUNISTA

PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartado 52076

28080 MADRID – ESPAÑA

www.pcielcomunista.org pci@pcielcomunista.org

Tot i la crisi, els negocis a nivell immediat no van malament per a la burgesia espanyola i per als seus agents directius.

A mode d'exemple: *"Les firmes de l'Ibex sumen més de 6.655 milions en pensions de consellers. En total les empreses cotitzades arriben als 1.261 milions si es compten els compromisos amb els consellers i amb l'alta direcció i els pendents de cobrar"* (Expansión, 10-04-17) *"El Santander va pagar 134 milions als seus exdirectius el 2016"* (Expansión, 04-04-17) *"L'Ibex rep 30.000 milions de finançament del BEI en deu anys"* (Expansión, 03-04-17). De fet, *"L'Ibex acomiada el seu millor trimestre des del 2015 amb una alça del 11,88%."* (Expansión, 01-04-17)

Com pot la burgesia espanyola gaudir de tan bona salut enmig de la crisi? Doncs, gràcies a la inestimable ajuda del sindicalisme subvencionat que destrueix o integra preventivament qualsevol intent d'organització i fa les funcions de policia politicosocial denunciant i facilitant l'acomiadament dels treballadors que intenten desfer-se del seu control per lluitar contra la Patronal, encara que sigui en el terreny immediat.

"El secretari general de CCOO, Ignacio Fernández Toxo, ha afirmat aquest dimecres, sobre la nova proposta salarial per a la negociació col·lectiva formulada per la Junta Directiva de la CEOE, que la patronal ha millorat "substancialment". (...) En aquest sentit, ha subratllat que la precarietat laboral està "molt present", pel que considera que una proposta "raonable" de salaris ha de partir de que "ja no poden seguir perdent poder adquisitiu" i de "garantir el guany"." (Expansión, 05-04-2017) Quina és la proposta de la Patronal que el sindicalero Toxo considera una millora substancial? La Patronal proposa un augment salarial de l'1%... Està clar, tot i que ell mateix s'encarrega de fer-ho explícit, quin és el punt de partida ideològic de l'empresari de serveis sindicals Toxo: *"una proposta raonable de salaris ha de partir de GARANTIR EL GUANY..."*

Amb això queda tot dit i s'entén per sí sol que: *"Les jornades perdudes per vagues van caure al mínim històric el 2016. (...) Gairebé 400.000 jornades no treballades el 2016"* (El País, 14-04-2017)

Mentre la classe obrera ha de donar les gràcies per un augment de l'1%, *"La borsa espanyola se situa encara a un 51% de màxims històrics en 15.945 punts."* (Expansión, 10-04-17) i els municipis governats per la falsa esquerra no deixen de reduir costos el que redunda en uns dipòsits incrementats: *"Els alcaldes acumulen 20.000 milions en dipòsits per la limitació de la despesa."* (Expansión, 10-04-17)

Els preus de l'habitatge i dels lloguers no paren d'incrementar-se a les ciutats: *"El preu de l'habitatge puja un 12% a Barcelona i un 7,7% a Madrid"* (Expansión, 01-04-17)

Així la classe obrera ha de sotmetre's a aquestes pujades dels lloguers o desplaçar-se sempre més lluny del lloc de treball, amb l'augment del cost i del temps de desplaçament. I això en gran mesura gràcies a la llei del "desnonament exprés", portada endavant per la "socialista" Carme Chacón - morta aquest mes i plorada insistentment per televisió per la burgesia - com a Ministra d'Habitatge. Aquesta assassina de treballadors a través de l'expulsió del seu

habitatge, va seguir la seva carrera criminal com a Ministra de Defensa al crit de "Visca el Rei i visca Espanya".

Una dada significativa: *"Espanya registra 38.791 renúncies d'herències el 2016, un 3,1% més."* (Cinco Días, 24-03-2017) Què vol dir això? Vol dir que aquestes "herències" no són altra cosa que deutes i hipoteques. Vol dir que la il·lusió de la propietat per al proletariat no és més que això, una il·lusió, un deute disfressat de títol de propietat. La qual cosa d'altra banda és un dels llasts que la banca espanyola no pot superar: *"El BCE adverteix de que la banca carrega amb un pes mort en crèdit dubtós (...)"* (Cinco Días, 24-03-2017) d'uns 250.000 milions d'euros.

D'una forma cada vegada més oberta el Tribunal Suprem s'encarrega de legislar a la baixa les condicions dels treballadors, donant múltiples eines addicionals als empresaris per redoblar l'explotació en tots els sectors:

"El Suprem eximeix les empreses de registrar la jornada diària. (...) anul·la la decisió de l'Audiència Nacional que va condemnar a Bankia a establir un registre de la jornada que facilités l'acreditació d'hores extres" (Expansión, 6-04-2017)

Segueixen també les sentències contràries a l'organització de vagues (les que no aconsegueix liquidar preventivament l'aparell sindical subvencionat):

"El Constitucional permet a les empreses eludir una vaga amb mitjans tecnològics. (...) " (Expansión, 24-03-2017) *"El Tribunal Suprem (TS) avala per primera vegada que es subcontractin serveis en una vaga. En una sentència pionera, considera que els clients de l'empresa principal que no formin grup amb aquesta poden subcontractar serveis tot i que aquesta acció neutralitzi la vaga."* (Expansión, 14-03-2017) Aquestes sentències contenen sempre per una banda una tesi jurídica i per l'altra el seu exacte oposat en el mateix text (per així millor complir la seva funció de dominació política i de mistificació d'aquesta dominació) i són presentades de forma tendenciosa, però la veritat és que cada vegada més els tribunals eliminen les mínimes "garanties" legals amb què comptaven els treballadors en la seva lluita econòmica immediata.

Els proletaris no hem lamentar-nos de la pèrdua d'aquestes "garanties" - que mai van ser tals per a nosaltres i en canvi sempre han estat i seran garanties per als nostres explotadors. Sense abandonar el camp de la lluita immediata al control absolut del sindicalisme subvencionat i l'oportunisme polític, lluitant per l'extensió de les lluites i per l'organització del sindicat de classe (òrgan per sí mateix insuficient però necessari), hem d'aprofitar cada oportunitat per recordar i fer veure els límits d'aquesta acció immediata, sindical, a la resta del proletariat, assenyalant una i altra vegada les veritables causes dels nostres problemes i l'únic camí real per a la seva superació: *"la constitució del proletariat en classe i per tant en partit polític"* del Manifest, la reorganització del Partit Comunista Internacional per a l'enderrocament de l'Estat burgès que assegura que la Patronal sempre acabi imposant les seves necessitats i la dictadura revolucionària del proletariat per abolir el règim mercantil i d'empresa, la propietat privada i el treball assalariat; cap a una societat sense classes i sense Estat.